

Mẫu Đơn Si Phong Hương Túy Tửu

Contents

Mẫu Đơn Si Phong Hương Túy Tửu	1
1. Chương 1: Thuốc Trừ Sầu Cho Pho Mát Trung Quốc.	1
2. Chương 2: Rượu Mơ.	5
3. Chương 3: Rượu Hóa Đá	9
4. Chương 4: Rượu Martini	12
5. Chương 5: Lão Bạch Kiền	17
6. Chương 6: Long Island Ice Tea	22
7. Chương 7: Rượu Gin Khô London	26
8. Chương 8: Whisky	31
9. Chương 9: End	35

Mẫu Đơn Si Phong Hương Túy Tửu

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Mẫu đơn si phong hương túy tửu của tác giả Qua Uống trên website đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-don-si-phong-huong-tuy-tuu>

1. Chương 1: Thuốc Trừ Sầu Cho Pho Mát Trung Quốc.

Chọn lọc tự nhiên có giá trị, không phải là khẩu vị của tôi.

.

Lục Yếu chìa đầu lưỡi màu hồng ra liếm miếng chanh dọc theo ly Colline(1) xinh đẹp. Ánh mắt của cô rất xa xăm, đuôi mắt hơi hơi hướng về phía trước, nhìn đáng vẻ, tuyệt đối không phải là một cô gái tốt, nhưng Lạc Thường lại thích cô gái hư hỏng như cô vậy, tương tự, cô thích Lạc Thường ở điểm giống như thư sinh trí thức....

Cô rất thích thư sinh, hơn một ngàn năm qua cũng chưa từng thay đổi....

Từ quan điểm về rượu của đàn ông có thể nhìn ra tính cách người đàn ông đó. Lạc Thường hay bỏ thêm một ít pho mát Trung Quốc vào trà xanh, điều này có thể nhìn ra tính cách gì ở anh đây?

Khi người phục vụ đặt ly rượu xuống trước mặt cô, cười mập mờ kêu gọi với Lục Yếu...

-Bạn của em à?

Lạc Thường hỏi.-Cũng chưa tính là bạn....

Lục Yếu cười lười biếng.

-Chỉ là thường xuyên đến đây nên nhận ra thôi.

Lạc Thường “À” một tiếng, cup mắt cầm ly rượu trước mặt lên.

Lục Yếu không chớp mắt nhìn Lạc Thường phía đối diện.

Lạc Thường là giảng viên ở đại học Z, tóc gọn gàng, sạch sẽ, mắt kính gọng vàng cùng áo sơ mi có nhiều đường kẻ màu xám khiến anh bắt mắt, thoạt nhìn như “con rắn hoa lan nhỏ”, không hợp nhau.

Anh thật cẩn thận.

-Anh rất ít khi tới những chỗ như thế này sao?

-Rất ít.

Lạc Thường cười gương.

Lục Yếu mỉm cười yên tâm với anh.

Một người đàn ông cho pho mát Trung Quốc vào trà xanh trong quán bar, tại sao có thể là một đàn ông hư hỏng được?

-Cô Lục có vẻ thích uống rượu nhỉ?

Lục Yếu gật gật đầu.

-Con gái uống nhiều rượu sẽ không tốt cho cơ thể.

Lục Yếu liếc mắt nhìn anh một cái:

-Đó là sở thích cá nhân thôi.

Lạc Thường im lặng.

Người phục vụ phía sau quầy bar tiếp tục tự cho là mình rất đẹp trai, vẫn nhìn Lục Yếu bằng ánh mắt đầy quyền rũ, còn cố ý nói lỏng lơ trên cổ áo, từ kẻ áo có thể nhìn thấy được lông ngực.

Lục Yếu cảm thấy quá mức chịu đựng rồi.

-Chúng ta đi thôi.

Cô cầm túi Nepal dính ngọc trai đứng dậy.

Lạc Thường lại cho là mình lúc trước đã chọc cô mất hứng, bắt đầu cuống quýt, nói:

-Sao thế? Mới ngồi có chốc lát, vẫn còn sớm mà.

Lục Yếu vén mái tóc đầy hương vị phong trần lên:

-Chúng ta đến chỗ khác đi.

-Đến chỗ khác?

Đôi mắt Lạc Thường sáng lên:

-Vậy đến nhà tôi đi.

Lục Yếu bật cười. Đàn ông dù sao cũng là đàn ông, hình dáng thư sinh cũng thế, có lông ngực cũng vậy, về bản chất không có gì khác nhau cả.

Lạc Thường phát hiện ý cười trong mắt Lục Yếu, vội vàng khua tay giải thích:

-Cô đừng hiểu lầm. Nhà tôi chuyên ủ rượu để bán, em trai tôi ủ rất nhiều loại rượu làm từ hoa, nếu cô có hứng thú, tôi chỉ đưa cô tới nếm thử một chút thôi.

-Rượu ủ từ hoa?

Ánh mắt Lục Yếu rõ ràng sáng ngời.

-À.... Chính là ủ cánh hoa lên men rượu, như hoa lan trắng, hoa sen, hoa cúc, mẫu đơn chẳng hạn....

-Mẫu đơn?

Lục Yếu trừng mắt nhìn, giọng nói cũng thất thường:

-Mẫu đơn có thể ủ rượu?

Lạc Thường cười rộ lên, anh nhìn ra người phụ nữ này đã bị mình khiêu khích đến thích thú.

-Chúng ta đi thôi.

Lục Yếu gật đầu, đi vào trong xe Lạc Thường.

Cô quen Lạc Thường, lý do phải nói tới ba tháng trước.

.

Ba tháng trước, Lục Yếu đi một chuyến tới Tây An.

Hồ ly tinh Hồng Tụ hơn một ngàn năm đều không bước ra khỏi ranh giới Trường An một bước, cô ở Chu Tước mở một tiệm đồ cổ nhỏ, làm ăn cũng tạm, vừa đủ nuôi sống chính mình. Dù sao người mua đồ cổ cũng không để ý tại sao người con gái này vài thập niên qua vẫn không già cũng không chết.

Lục Yếu thì khác, gần vài chục năm nay, Lục Yếu đi khắp nơi ở Trung Quốc, thậm chí khắp nơi trên thế giới, cô là một cô gái có tinh thần đầy tươi mới và có chí tiến thủ, quyến rũ kiểu mới, hoàn toàn không giống cô gái Hồng Tụ chôn mình trong đồng giấy lộn kia...

Chuyện kể lại vào ba tháng trước, Lục Yếu quay về Tây An gặp Hồng Tụ, Hồng Tụ nói cho cô một tin tức như sét đánh giữa trời quang: Lục Yếu còn có một ân tình chưa báo đáp, ân tình này nếu tiếp tục mắc nợ ba năm không trả, ông trời sẽ giáng họa xuống đầu cô.

Lục Yếu nghe xong thiếu chút nữa thì hộc máu tại chỗ. Hiện giờ xã hội loài người đều làm việc chính trị công khai, sao dám thần tiên già trên trời lại chơi cô bằng cách này? Cô vội hỏi là đó là ân tình gì, chính bản thân cô cũng chẳng có chút trí nhớ nào về việc này.

Nghe nói hơn một ngàn năm trước Lục Yếu vẫn là một gốc cây Mẫu đơn bình thường chưa thành tinh, sống trong Hàn Lâm phủ tại Lạc Dương, tiểu thư Hàn Lâm phủ yêu mến lên một thư sinh nghèo, tiếc rằng nhà thư sinh kia có bốn bức tường, người không có đồng nào, đành trơ mắt nhìn Hàn Lâm tiểu thư bị gả ột nhà quan lại. Thư sinh kia vướng bận trong lòng, mắc bệnh tương tư, vô cùng vẩn vương....

Lục Yếu nói, có liên quan gì tới tôi?

Khi biết được đáp án, cô càng muốn hộc máu.

Nói thư sinh kia sở dĩ có duyên tình với tiểu thư Hàn Lâm, là vì ở trên thi văn thư sinh đề một bài thơ Nhất thủ lục mẫu đơn, tài hoa hơn người, mới khiến tiểu thư kia nhìn trúng...

Lục Yếu, chính là xui xẻo bị đề tên trên bài thơ. Cô nợ người ta một cái ơn được đề tên.

Lục Yếu tức đến suýt chút nữa thì dẫn phé quần, lão thần tiên này có phải gây sức ép cho yêu tinh quá không, đề một cái tên đề trên thơ cũng coi là ân tình? Còn bắt cô báo đáp? Không báo đáp liền dùng sét đánh cô? Đây là đang diễn, hát Bạch Xà truyện sao?

Đồ kỵ, tuyệt đối là đồ kỵ ghen ghét, lão thần tiên trong sạch không chút dục vọng này này tuyệt đối là thấy cô sống trần trề nhiệt huyết nên ngứa mắt đây mà.

Tin tức nghe rợn cả người này là do Hồ ly Hồng Tụ đã thành tiên nên được Bát Quái bà bà xuống hạ giới thông báo đặc biệt, trước khi đi, Bát Quái bà bà dặn đi dặn lại, rằng Lục Yểu nhất định phải tìm một cơ hội báo cái ơn kia đi, nếu không đến lúc đó, mình chết thế nào cũng chẳng biết.

Lục Yểu càng nghĩ lại càng thấy sợ, lau lau mồ hôi trên trán, cấp trên có người quả nhiên chẳng giống ai....

Bà bà để lại lời nhắn cho Hồng Tụ, cả đời này thư sinh kia sẽ ngụ ở thành phố mà Lục Yểu sống.

Điên rồi điên rồi, hiện giờ cái thành phố này có đến hơn mấy trăm vạn người, biết đến chỗ khi nào tìm một thư sinh đầu thai chuyển thế mấy chục năm về trước đây? Thế này không phải là muốn chơi cô sao?

Hồng Tụ sờ sờ đầu của cô, nói: “Còn thời gian ba năm nữa, người từ từ mà tìm đi.”

Lục Yểu buồn bực không vui ôm đầu: “Tìm cái chim ý.”

Dựa vào sự thông cảm và vui sướng hả hê khi thấy người gặp họa, hai loại cảm xúc, vì thế Hồng Tụ sai cô đi ra ngoài mua chao đậu phụ, lấy thứ nhâm nhi giải sầu.

Bà lão bán chao này qua một ngàn năm tiến bộ không ít, mở một cửa tiệm nhỏ rộng khoảng năm thước, bà lão Chao này giữ độc quyền, còn đăng ký nhãn hiệu, làm ăn tương đối phát đạt. Bà lão Chao thấy cô, cười hì hì nói: “Bốn mươi năm nay không tới đây nha?”

Mọi người đang mua chao quay ra nhìn cô như thể nhìn thấy hổ Hoa Nam vậy.> Bà lão Chao tươi cười không thay đổi: “Tất cả đều là cái số rồi, một chút cũng không thoát được đâu.”

Lục Yểu liếc mắt trừng bà lão một cái, cười lạnh: “Chị à, hôm nay không mang tiền, ký số đi.”

Trở lại thành phố Z, Lục Yểu bắt đầu tìm kiếm cất lực. Có điều, cô không nhớ rõ bộ dạng thư sinh kia, cũng không biết tên họ thư sinh đó nốt. Tuy nói hiện nay mạng Internet rộng rãi, nhưng cũng không thể tìm kiếm thư sinh chuyển thế đầu thai trên đó được. Lục Yểu cân nhắc một chút, tính cách của thư sinh đó kiêu trước lẫn kiêu này ắt hẳn gần gần giống nhau, nói không chừng cũng kiếp này cũng có cái số thư sinh, vì thế liền chạy đến đại học Z duy nhất ở thành phố đăng ký một khóa học XXBA. Cô nghĩ thầm, mỗi ngày tới đó học, nói không chừng có thể tìm thấy thư sinh kia.

Lạc Thường chính là người mà Lục Yểu phát hiện khi học mấy môn liên trong khóa học, là giáo viên dạy mấy môn đó.

Thay đàn ông như thay băng vệ sinh, Lục Yểu đối với việc Lạc Thường theo đuổi mình chẳng hề làm bộ làm tịch rụt rè tí nào, cô đồng ý lời mời của Lạc Thường luôn, nhưng địa điểm hẹn là do cô quyết định.

Điều kiện của Lạc Thường rất rất tốt. Thứ nhất, anh rất có học thức. Một người đàn ông có học thức tất có thể cùng phụ nữ trò chuyện với nhau thật vui, khiến phụ nữ có cảm giác mình đạt được thành tựu vậy.

Thứ hai, dáng vẻ anh cũng không đẹp lắm, cũng chẳng khó coi. Lục Yểu sẽ không đồ kỵ đến nỗi muốn hít axit sunfuric lên mặt anh, cũng sẽ không nghĩ lắm anh từng bị người ta hít axit sunfuric lên mặt.

Thứ ba, hoàn cảnh gia đình anh rất tốt. Một người làm học thuật, mặc đồ Ermenegildo Zegna số lượng có hạn, đi giày da thủ công, nhà không phải loại không có tiền. Tuy rằng việc này đối với tai họa ngàn năm của yêu tinh không có ý nghĩa gì, nhưng Lục Yểu cảm thấy đàn ông có tiền so với không có tiền mà tiêu thoải mái hơn nhiều.

Tóm lại, tâm trạng Lục Yểu bây giờ vừa phức tạp vừa vui mừng ngồi ở ghế trước bên cạnh Lạc Thường trên xe Lexus, chạy nhanh về nhà anh nằm ở ngoại ô thành phố, lòng tràn đầy sự tò mò kỳ lạ về rượu ủ từ cánh hoa mẫu đơn.

2. Chương 2: Rượu Mơ.

Cuộc gặp gỡ trong sáng bất ngờ nhưng cũng đầy chua xót.

.

Biệt thự nhà Lạc Thường nằm ở đỉnh núi Phượng Hoàng. Xung quanh biệt thự rất tối, trên lầu chỉ có lửa thừa mấy cửa sổ là có ánh đèn.

Lúc cửa lớn tự động mở ra, tiếng cửa mở phát ra những tiếng xẹt xẹt khiến Lục Yểu bỗng thấy rùng mình một cách khó hiểu. Lục Yểu cười nhạo bản thân: “Người sợ yêu, yêu sợ cái gì?”

Xe dừng lại ở trước sân lớn, hai người đi qua sân, tiến vào tòa nhà phía sau cửa chính thì đã thấy có một cô hầu gái đứng chờ ở cửa.

Lạc Thường vừa vào cửa liền hỏi:

-A Cửu ngủ rồi sao?

Gương mặt cô hầu gái tròn trịa, mắt chớp chớp, đáp:

Một giờ trước đã lên giường ngủ.

“A Cửu?” Lục Yểu hỏi bằng ánh mắt.

-Em trai của tôi.

Lạc Thường cười cười với cô, sau đó nhìn người giúp việc, nói:

-Trước tiên đưa cô Lục tới hầm rượu, tôi đi thay bộ quần áo khác.

-Hầm rượu?

Hầu gái lại nháy mắt mấy cái: >-Nhị thiếu gia sẽ tức giận.

Trên gương mặt Lạc Thường hiện lên vẻ không nén giận được:

-Cô không nói, sao nó biết được?

Hầu gái “A” một tiếng, dẫn Lục Yểu đi về phía sân sau.

Giày cao gót của Lục Yểu bước trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch phát ra những tiếng cộp cộp vang dội, cô chợt thấy hơi hồi hận. Cô thuộc giai cấp tiểu tư sản, tư tưởng tràn trề nhiệt huyết nhất, giai cấp đại tư sản là kẻ thù không đội trời chung của cô. Sao cô có thể chui vào lồng sắt xa hoa của kẻ thù không đội trời chung tới đây cơ chứ?

Cô hầu gái bỗng nhiên lên tiếng:

-Cô Lục là bạn gái của đại thiếu gia ạ?

-Ặc.... Cứ coi như thế đi.

Lục Yểu không sợ cô hầu gái này hỏi thẳng nhưng thật sự có hơi xấu hổ.

Hầu gái nhìn Lục Yểu chăm chú, thấy người cô đầy vẻ phong tình tha hương, tỏ vẻ khinh thường:

-Trong hầm rượu của nhị thiếu gia đều là những bình rượu rất quý giá, cô phải cẩn thận một chút, đừng làm vỡ.

Trên trán Lục Yểu đã hơi ướt mồ hôi. Có phải thoát nhìn trông cô rất nghèo không? Cả người từ trên xuống dưới ngay cả một đồ trang sức cũng không có. Ha ha, tư tưởng của cô là của giai cấp tiểu tư sản, kiên quyết không chấp nhận với giai cấp đại tư sản thối nát xa hoa, kiên quyết không.

-Đại thiếu gia nhà cô không ở đây à?

Lục Yểu hỏi.

-Không được ở nơi này. Đại thiếu gia và ông chủ, bà chủ sống ở căn nhà cũ trong thành phố, thỉnh thoảng mới ghé qua đây một lần, nơi này là chỗ ở của một mình nhị thiếu gia.

-Nhị thiếu gia nhà cô bất hòa với mọi người trong nhà nên không ở chung với nhau sao?

Lục Yếu nhú mày, nói đùa:

-Không phải là có chương ngại tâm lý gì chứ?

Hầu gái vừa đáp vừa trừng mắt liếc cô một cái.

Lục Yếu sờ sờ cái mũi, cái liếc mắt kia suýt nữa đốt gương mặt xinh đẹp của cô thủng một lỗ. Xem ra nhân duyên của nhị thiếu gia này rất tốt, cô hầu gái này đối với anh ta quyết một lòng như vậy. Ngược lại, Lạc Thường thân là đại thiếu gia mà trong lòng cô ta chẳng có chút địa vị gì cả.

Hầm rượu tư nhân tại biệt thự nhà họ Lạc một nửa nằm ở trên mặt đất, một nửa ở không gian bị bịt kín đất, bên trong có mấy phòng cách nhiệt và cách ẩm, điện tử tự động hoá điều khiển.

Lục Yếu chà chà cánh tay có chút khó chịu, lúc này tuy là mùa xuân ấm áp, nhưng ở đây nhiệt độ cũng chỉ có 12 độ, cô vừa vào liền run mình một cái. Hầu gái thuộc như lòng bàn tay giới thiệu cho cô từng hầm rượu một và những việc cần chú ý, một chữ cô cũng không nghe nổi. Cô nghĩ, có phải mỗi lần Lạc Thường gặp một cô gái mới thì liền đưa họ tới hầm rượu của em trai mình hay không? Chắc không phải thế đâu. Dù sao phụ nữ thêm rượu như mạng giống như cô không nhiều.

Trên hành lang nhỏ hẹp, Lục Yếu sờ chuỗi ngọc trên túi, ngượng ngùng theo sát phía sau hầu gái, chỉ nghe hầu gái sợ hãi kêu lên một tiếng:

-Nhị thiếu gia, không phải anh đang ngủ sao?

Lục Yếu dừng bước chân lại, từ một phòng nhỏ phía trước tỏa ra ánh sáng đèn dịu dịu, hai tay hầu gái chống nạnh, rất tức giận bĩu môi dẩu mồm hô to về phía căn phòng.

Một giọng nói trầm thấp nhưng trong vang lên từ trong phòng.

-Tôi không ngủ được, rượu mơ đã ủ đủ thời gian rồi.

Trái tim Lục Yếu chợt nhảy dựng.

Giọng nói của người này vô cùng gợi cảm. Thật nhã nhặn, thực dịu dàng, rồi lại tựa hồ như đang trêu ghẹo ai đó.

Lạc Cửu, Lạc Cửu, người này tên là Lạc Cửu. Lục Yếu lặp đi lặp lại cái tên này ở trong đầu. Cô nhìn chăm chăm vầng sáng màu vàng nhạt phía trước kia, trong chốc lát lại hơi do dự.

-Đại thiếu gia dẫn theo cô gái này về đi tham quan hầm rượu.

Trong lời nói hầu gái rõ ràng có sự nghi ngờ tố cáo.

Đúng lúc này trong phòng truyền đến những tiếng sột soạt, giống như là người đàn ông bên trong đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Lục Yếu vẫn đứng im không hề động đậy, cô hôm nay cô không gắn kiềng lông mi cao chọc trời, không biết bây giờ còn kịp về trang điểm lại hay không, ô, nếu có hàng lông mi đen nhánh cao vút thật dài phớt hợp với đôi mắt xinh đẹp của cô, nhất định có thể khiến người đàn ông đứng trước mắt cô chết mê chết mệt.

Cô thật hối hận quá. . . A?

Những cánh hoa màu hồng phấn như được bố trí hợp bối cảnh, rơi xuống lả tả.

Lục Yếu run lấy lấy bầy trừng mắt nhìn chăm người đàn ông như con chuột lang nước Mỹ trước mắt.

Bởi vì người đàn ông này mặc áo ngủ lông xù, giống y hệt hoa văn trên người con chuột lang Mỹ.>Lục Yếu treo gót giày một chút. Vỡ, vỡ, toàn bộ vỡ nát hết, mỹ nam trong mộng ảo của cô aaa.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là mang về mặt dù trốn liếc về phía gương mặt tròn tròn của hầu gái kia. Khỏi cần nói, áo ngủ chuột lang nước Mỹ này nhất định là kiệt tác của cô ta.

Lạc Cửu so với anh trai mình cao hơn, gầy hơn, đẹp trai hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt ánh ta như bị thiếu mất điểm nhìn, vô cùng mờ mịt. giờ phút này anh nhìn Lục Yếu đầy ngỡ ngàng, phối với áo ngủ khiến anh y hệt như chuột lang đẹp trai.

Lục Yếu mỉm cười cực kỳ khéo léo, chìa tay phải ra:

-Chào anh, tôi họ Lục, là bạn của anh trai anh. Tôi có thể đi tham quan hầm rượu của anh một chút được không?

Lạc Cửu không bắt lại tay cô. Anh ngơ ngơ ngẩn ngẩn liếc nhìn cô một cái, rồi lại xoay người đi coi chừng những bình rượu của mình.

Lục Yếu vô cùng khó xử rút tay về, hầu gái đối diện dương dương tự đắc cười trộm. Lục Yếu mắng ở trong lòng, để cho người đêm nay nằm mơ bị cây mây hoa siết chết đi.

Về mặt Lạc Cửu sáng rực nhìn chăm chú bình rượu lớn trước mặt, bỗng nhiên nói:

-Cô họ Lục? Cô tên gì?

Lục Yếu sững sờ trong chốc lát mới nói:

-Tôi tên là Lục Yếu.

-Chữ ‘Yếu’ nào?

-Chính là.... Chính là dấu tích thần tiên xa xa xa thật là xa(1), ha ha ha....

Đều do cái cô Hồng Tự chết tiết kia, tự mình lấy cái tên thối nát, rồi cũng lấy cho cô cái tên thối rửa nốt.

-Cô là tiên nữ sao?

“ . . .” Lục Yếu cảm thấy kiểu hỏi đáp thực sự quá kỳ dị. Cô nhìn về phía cô hầu gái xin giúp đỡ. Cô hầu gái hừ một tiếng, quay phắt sang một bên.

-Cô chờ một chút, rượu mơ sắp tới lúc rồi.

Lạc Cửu nhìn bình rượu vừa chăm chú vừa thâm tình, giống như đó là môi vợ anh ta vậy.

-Sắp tới lúc là sao?

-Cô không muốn uống à?

Ánh mắt Lục Yếu tỏa ra ánh sáng:

-Dĩ nhiên là muốn rồi!

Cô nghe lời ngồi xổm xuống, gia nhập vào hàng ngũ lấy ánh mắt âu yếm nhìn bình rượu.>-Anh nhìn vào rượu như vậy, có thể nhìn ra rượu ngon sao?

Cô nghi hoặc hỏi.

Lạc Cửu tỏ vẻ gật đầu vô cùng:

-Rượu ủ đủ thời gian, mới có thể mở bình. Rượu trong bình biết có người đang chờ nó, mùi rượu sẽ đặc biệt tinh khiết.

-Thật không?

Lục Yếu tỉnh ngộ, vội sử dụng toàn bộ tinh thần trừng trừng nhìn bình rượu kia.

Lạc Cửu nhú mày:

-Cô trừng mắt như vậy sẽ khiến cái bình bị trừng đến vỡ mắt, cần dịu dàng một chút.

Lục Yếu mặt nhăn mặt nhăn mày:

-Dịu dàng một chút.

Cô nhìn bình rượu kia tới mức không thể nở ra hoa

Lạc Thường thay quần áo, đi vào trong hầm rượu, chứng kiến một nam một nữ dịu dàng nhẹ nhàng dùng ánh mắt long lanh nhìn chăm chăm bình rượu.

-Hai người đang làm gì đấy?

Anh kinh sợ mà hô.

Lục Yếu nhẹ nhàng cười tiếp anh:

-Em trai anh nói nói đối với bình rượu dịu dàng một chút.

Dáng vẻ Lạc Thường giống như bị người nào sau lưng đánh ột gậy.

-Sao em còn chưa ngủ? Em nói linh tinh những thứ gì với cô Lục thể?

Anh hỏi em trai mình dồn dập

Lục Yếu kinh ngạc nhìn Lạc Thường.

-Ặc, em trai anh nói rượu mơ sắp tới lúc, muốn mời tôi uống rượu đấy.

Lạc Thường thở hổn hển, quay sang ra lệnh cho cô hầu gái:

-Còn không mau đưa nhị thiếu gia về phòng ngủ!

Lạc Cửu vẫn không động đậy, người đã lên tiếng:

-Rượu mơ tới lúc rồi!

Anh ta vẫn cố chấp lặp đi lặp lại câu này, lưng cứng đờ.

Lục Yếu cảm thấy phản ứng của Lạc Thường thật sự rất quái dị, vội vàng nói:

-Em trai cũng không phải là trẻ con, ngủ muộn một chút thì sợ cái gì?

Vừa nghĩ nghĩ, vừa cười nói:

-Tôi vẫn chờ để uống rượu mơ của anh ấy đây.

Lạc Thường

Vì thế ba người cùng nhau ngồi xổm trong hầm rượu nhìn bình rượu.

Thỉnh thoảng, Lục Yếu quay mặt nhìn Lạc Cửu bên cạnh, ngũ quan của người con trai này như tỏa ra vàng sáng nhẹ, giống như khi cô còn là một đóa hoa mẫu đơn, ánh mặt trời chiếu lên trên người, sự quang hợp.... Diệp lục thể.... Ặc.... Đi hơi xa rồi đấy....

Một lúc lâu sau....

Lạc Cửu bỗng nhiên kêu một tiếng, nhảy dựng lên.

-Được rồi!

Lạc Thường xấu hổ nói với Lục Yếu:

-Em trai tôi là như vậy đó, em không cần để ý.

Lục Yếu lắc đầu như đánh trống.

Cô đưa tay bóc lớp giấy dán niêm phong trên bình rượu, lại bị một cái đánh của Lạc Thường chụp được.

-Còn phải chờ lọc rượu, điều chỉnh vị chua!

“Á?” Về mặt Lục Yếu đau khổ, vậy còn bao lâu nữa?

Lạc Thường tức giận ngáp một cái.

Lục Yếu đẩy đẩy anh:

-Anh đi ngủ đi, tôi chờ ở đây cũng được.

Lạc Thường lo lắng nhìn cô.

-Ngày mai anh còn phải lên lớp mà?

Lạc Thường không nói gì, anh đi ra vài bước, xoay người, muốn nói lại thôi.

-Em.... Em mà có chuyện gì, cứ việc kêu to lên, anh sẽ chạy đến ngay lập tức.

Lạc Yếu chẳng hiểu gì cả.

3. Chương 3: Rượu Hóa Đá

Có lẽ tất cả chỉ là những sai lầm mỹ lệ

.

Khi Lạc Cửu đưa cái chén trắng đựng rượu mơ đến trước mặt Lạc Yếu thì trời đã rạng sáng.

Lạc Yếu ủ rũ ngáp ngấn ngáp dài, phấn son trang điểm trên mặt đều tèm lem hết, cả người giống như một con mèo bị đánh đuổi tới bởi.

Nếu không phải vì rượu, nếu không phải vì rượu, hừ hừ.....

Lạc Cửu đẹp trai trong mắt cô giờ cùng lắm cũng chỉ là một con chuột hoa hoét đầy mùi rượu mà thôi.

Cô vớ lấy chén rượu, nếu rượu này uống không ngon như cô tưởng tượng, cô sẽ.... Cô sẽ biến anh ta thành một con chuột lang Mỹ thật.

Lạc Cửu vẫn hồn nhiên, không hề biết thân phận mình đang bị uy hiếp một cách nghiêm trọng, đôi mắt sáng ngời mở to, vẻ mặt mong đợi nhìn Lạc Yếu chằm chằm:

-Nếm thử xem.

Lạc Yếu nhấp một ngụm, kinh ngạc hét lớn:

-Ngon quá!

Lạc Cửu cười đắc ý.

Rượu vào dạ dày, tức thì mọi tức giận mệt mỏi đều không còn chút gì, Lạc yếu hâm hâm dỏ dỏ kéo tay Lạc Cửu, hỏi:

-Anh còn ủ những loại rượu nào thế?

Đôi mắt Lạc Cửu vụt sáng, hàng mi rất dài, mắt đảo:

-Rượu ngâm hoa cúc, rượu hoa mẫu đơn....

-Đợi chút!

Lạc Yếu hoảng sợ kêu lên:

-Rượu hoa mẫu đơn

Quả nhiên người này chẳng tốt đẹp gì cả.

Cô dựng thẳng một ngón tay lên, ân cần dạy bảo:

-Hoa mẫu đơn chỉ dùng để xem, không phải dùng để ngâm rượu.

Lạc Cửu nhìn cô đầy kỳ lạ:

-Vì sao? Rượu hoa mẫu đơn uống ngon lắm đó!

Lục Yếu bữu môi tỏ vẻ không tin.

Dáng vẻ của Lạc Cửu như người bị thương, xoay người chạy đến chỗ đặt một cái bình khác, mở nắp bình, múc một chén rượu nhỏ ra.

Lục Yếu nửa tin nửa ngờ nhìn dòng rượu trong suốt.

Chén rượu tỏa ra hương vị của đồng loại TToTT.

-Uống thử mà xem.

Lạc Cửu giục cô.

Mùi rượu trêu chọc giác quan Lục Yếu, khiến cô “đánh” tạm thời bỏ qua đạo đức quy tắc của yêu tinh.

Sau khi nhấp thử một chút, cô không thể tin tưởng mắt nhìn cái chén, không nói được lời nào.

-Uống không ngon sao?

Lạc Cửu thay đổi sắc mặt, hỏi lắp bắp.

Lục Yếu vẫn như trước, không nói lời nào.

-Thật sự không ngon à?

“.....” Sau một lúc lâu, Lục Yếu tiếp tục lấy quyền uy dạy dỗ:

-Hoa mẫu đơn khác thì có thể dùng để ngâm rượu, nhưng riêng hoa mẫu đơn xanh lá, TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ! Nhớ kỹ chưa?

Lạc Cửu bị uy quyền của Lục Yếu làm cho gật đầu như già tôi.

Vì thế Lục Yếu một ngụm rót hết chén rượu đồng loại vào trong miệng.

-Được rồi, Lạc Cửu, tài nấu rượu của anh thật sự rất tuyệt.

Môi cô còn dính ít rượu, thật lòng khen ngợi.

Ánh mắt Lạc Cửu nhìn thẳng vào cô, bỗng nhiên dán sát, vươn đầu lưỡi liếm môi cô.

Trong nháy mắt Lục Yếu bị hóa đá.

.

Khi xe Lạc Thường chở Lục Yếu ra khỏi biệt thự nhà họ Lạc, đầu óc Lục Yếu vẫn còn hơi choáng váng.

-Em trai anh không làm chuyện gì với em chứ?

Lạc Thường nắm tay lái, ra vẻ lơ đãng hỏi.

-Em trai của anh thường có những hành động không tốt với người ngoài sao?

Lục Yếu hỏi lại.

-À, cũng không phải....

Lạc Thường dẫn do dè từ.

-Em trai anh là một thiên tài ủ rượu, từ nhỏ rất mê mấy thứ nước ngũ cốc gì đó. Tất cả thiên tài, đầu óc thường không giống người khác. Nó cũng không giỏi giao tiếp với người ngoài, nên người nhà anh đều tận lực bảo vệ nó, không để nó bị người bên ngoài quấy nhiễu.

Lục Yếu gật gật đầu:

-Có thể nhìn ra anh ta được bao bọc rất tốt.

Bỗng trong đầu cô hiện lên một dấu chấm hỏi:

-Lạc Thường, nếu anh không muốn em trai mình g người ngoài, vì sao lại dẫn tôi tới gặp em anh?

Mặt Lạc Thường đỏ lên:

-Anh thấy em thích uống rượu như vậy.... Huống hồ, sớm muộn gì em cũng sẽ biết nó.

Sớm muộn gì.... Lục Yếu nhanh chóng hiểu rõ ý anh. Cô xúc động nhìn Lạc Thường đang chăm chú lái xe. Chẳng lẽ Lạc Thường định đi lại nghiêm túc với cô thật sao?

Không ngờ người đàn ông này tốt thật.

.

Nha Nha là bạn quen ba năm trước đây của Lục Yếu, làm luật sư ở công ty luật bên ngoài, một năm tiếp nhận ba vụ án, thời gian còn lại toàn đi chu du các nước, hai tháng trước mới trở về từ Jordan.

-Nha Nha, cậu phơi nắng đến đen thui rồi.

Lần đầu tiên Lục Yếu thấy cô ấy liền nói như vậy.

Nha Nha đáp lại bằng một cái đấm.

-Gần đây đã câu được người đàn ông nào mới chưa?

Nha Nha vừa đi thẳng vào vấn đề tám nhăm, vừa tranh thủ dậm phần.

Lục Yếu nhàm chán hừ hừ vài tiếng, sau đó nói một cái tên.

-Lạc Thường?

Nha Nha ngạc nhiên.

-Sao cậu có thể câu được đại công tử Tập đoàn rượu Lạc thị?

-Cậu thấy hứng thú à? Hay tặng cho cậu nhé?

-Dĩ nhiên là quá tốt rồi.

Hai người phụ nữ nói toàn những câu chẳng có ý nghĩa gì

-Lạc Thường là người thừa kế duy nhất của Tập đoàn rượu Lạc thị, nếu cậu có thể được làm Thái tử phi Lạc thị thì phát tài rồi còn gì nữa!

Trong lòng Lục Yếu cười lạnh, nếu Lạc Thường cưới phải một người mấy thập niên liền không biến thành một bà già, không bị dọa chết mới là lạ. Bỗng cô nghĩ ra một chuyện:

-Lạc Thường còn có một cậu em trai, sao có thể nói là người thừa kế duy nhất của Tập đoàn rượu được? Hơn nữa chủ quán ủ rượu rõ ràng là em trai anh ta.

Nha Nha trừng mắt:

-Cậu không biết sao? Em trai Lạc Thường là một thiên tài ủ rượu, cũng là một thằng ngốc nữa!

-Thằng ngốc?

Đầu óc Lục Yếu nhất thời trở nên loạn xạ, không hiểu rõ ý của Nha Nha.

-Việc này chỉ có những người có tài là chúng ta biết thôi, trước đây em trai Lạc Thường rất thông minh, nhưng năm mười tuổi đột nhiên bị sốt cao, sau khi khỏi bệnh liền biến thành thằng ngốc.

-Không thể nào, tớ cảm thấy anh ta rất bình thường.

Nha Nha bĩu môi:

-Bình thường cái gì? Logic của cậu có vấn đề rồi, ngay cả lợn sẽ leo cây cũng thấy bình thường được.

-Lợn sẽ leo cây bình thường thật mà!

Mấy trăm năm trước, Hồng Tụ ép cô luyện Nhiếp Tâm thuật(1), muốn cô thao túng để lợn sẽ leo được cây.

Nha Nha bắt lực nhắm mắt:

-Yếu Yếu à, có lúc tớ nghi cậu là người ngoài hành tinh đấy.

“...” Cô bị một tên gốc hôn? Mọi người thường nói, thiên tài và kẻ gốc ghêch chỉ cách nhau một chút, cô rất may mắn, gặp được một kẻ là thiên u rượu a.k.a thằng gốc, lại còn bị người đó khiếm nhã một cách trong sáng.

Lục Yếu cười khanh khách. Cô cảm giác mình hòa nhập vào xã hội loài người này vô cùng hoàn hảo, hơn một nghìn năm qua, có rất nhiều chuyện cô không thể thống nhất được với loài người.

Có lẽ yêu tinh nên giống Hồng Tụ, cố gắng hết sức để không dính dáng gì đến loài người? Một nghìn năm trước, hồ ly hoang dã Hồng Tụ còn nói chuyện tình yêu, đến giờ nói chuyện cũng chẳng còn sức lực nữa.

-Nha Nha.

-Gi?

-Nếu.... Tớ nói là nếu, nếu đồng thời thân mật với hai anh em cùng một lúc có phải hơi quá đáng hay không?

-Thân mật? Còn dùng từ cổ xưa nữa cơ à? Tốt nhất cứ nói thẳng là 3P(2) cho rồi.

“...” Lục Yếu hết chỗ để mà nói, quả thật không nên thảo luận vấn đề đạo đức với Nha Nha.

Lạc Cửu là một tên gốc, người con trai giống chuột lang Mỹ kia là một tên gốc.

Người bình thường trong lúc hòa thuận vui vẻ với Lạc Thường đều chọn anh sao? Nhưng tại sao bản thân cô vẫn không thể quên được nụ hôn với tên gốc Lạc Cửu ngày ấy?

Ặc, nghiêm túc mà nói thì đó cũng không phải là một nụ hôn, chẳng qua cô bị tên gốc Lạc Cửu đó liếm một chút mà thôi, có thể trong mắt Lạc Cửu, cô chẳng khác gì một ly rượu cả.

Cô thật sự bị coi thường. Lục Yếu thầm nghĩ.

4. Chương 4: Rượu Martini

Phương pháp của anh, tôi vĩnh viễn đọc mà không hiểu được.

.

Ba ngày sau, Lục Yếu tham dự tiệc rượu kỷ niệm câu lạc bộ rượu nho thường niên. Năm nay, người tổ chức là hội viên từng trải, thâm niên của câu lạc bộ, ông Đỗ.

Ông Đỗ là người bạn già của Lục Yếu, tài sản trị giá tiền tỷ, tuổi tác dựa vào số trời, tinh thần vẫn khỏe mạnh. Dựa vào mối quan hệ tốt với ông Đỗ, Lục Yếu dĩ nhiên không phải chen chúc với một đám đông những công ty nhỏ đang đứng trong đại sảnh dưới lầu nghe chuyên gia tọa đàm bàn luận về rượu chẳng mấy thú vị, cô với ông Đỗ trốn trên phòng thượng khách lầu VIP uống rượu Martini do chính tay ông Đỗ pha chế.

Hai ly rượu rót vào hòng, Lục Yếu đặt ly xuống chiếc bàn, hai ngón tay cầm lấy một quả ô liu vân vè.

Ông Đỗ cười cười:

-Lục Lục, cô thật là một người phụ nữ thú vị. Tôi thích nhìn động tác nhỏ của cô nhất.

Lục Yếu nhìn quả ô liu trong tay, cũng cười:

-Cái này mà cũng gọi là động tác nhỏ? Đây là hứng thú cá nhân ngớ ngẩn mà thôi, tôi nhìn thấy thứ gì đó hơi tròn thì vân vè, thấy thứ gì mềm thì phải cầm bóp thử.

Cô đưa quả ô liu tới bên miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng nhỏ, sau đó nhăn mũi:

-Chua quá.

Ông Đỗ cười ha ha.

Cười xong, ông hỏi:

-Lục Lục, tuổi cô cũng không còn nhỏ nữa nhĩ? Nên tìm người nào để gả đi thôi.

-Ông thấy tôi già lắm sao?

-Đương nhiên không phải, cô xem cô vĩnh viễn trẻ đẹp như vậy. Nhưng đã là phụ nữ, chắc hẳn phải tìm một nơi để nương tựa rồi.

Lục Yếu không nói gì.

Trên thực tế cô cũng không biết mình nên nói gì. Cô ấy ư? Một đóa hoa mẫu đơn mà cũng yêu? Tìm nơi nương tựa sao?

Một chậu hoa mới là kết quả tốt nhất cho cô, không phải là một người đàn ông.

-Tôi... Không định lập gia đình. Làm một người tự do thoải mái hơn.

Cuối cùng Lục Yếu nói như vậy. Những năm gần đây, ông Đỗ rất quan tâm cô, cô cũng hiểu ông Đỗ đối với cô mà nói chỉ như một người cha không biết trên dưới thôi, điều đó khiến người ta lơ là.

Ông Đỗ thở dài:

-Cho dù giờ cô không định lập gia đình, nhưng khi cô già thì sao?

Lục Yếu bật cười:

-Ông Đỗ, ông lo nhiều quá rồi phải không? Nửa đời trước của tôi cũng chưa đến cơ mà.

Ông Đỗ ngược mặt nhìn cô một cái, sau đó từ từ rũ mắt xuống, đứng dậy, mãi một lúc lâu sau mới nói:

-Lục Lục, tôi có đề nghị này.

Khó thấy ông Đỗ lại trở nên nghiêm chỉnh như vậy, Lục Yếu cũng đứng thẳng dậy.

-Lục Lục, tôi tự nhận là cả đời tôi, thứ gì có được đều có hết, theo lý thì cũng chẳng có gì tiếc nuối. Nhưng gần đây tôi thường có suy nghĩ, nếu tôi lập tức chết đi, vẫn có một điều mình tiếc nuối.

-Tiếc nuối gì?

Lục Yếu tò mò hỏi.

Ông Đỗ nhìn cô đầy ý tứ sâu xa:

-Em.

Lục Yếu ngẩn ra, không hiểu ý của ông Đỗ là gì.

-Lục Lục, tôi còn chưa có được em.

Ông Đỗ trịnh trọng nói.

Lục Yếu im lặng một lát, cười to:

-Ông Đỗ, đây là chuyện cười mới của ông sao?

Ông Đỗ lắc đầu:

-Lục Lục, em là người phụ nữ thần bí nhất mà tôi từng gặp, gợi cảm xinh đẹp, thông minh lanh lợi, hơn nữa lại dường như trẻ trung vĩnh viễn. Nếu như không có được em, tôi có chết cũng không nhắm mắt.

Lục Yếu vẫn tiếp tục cười:

-Vậy ông định thế nào?

Ông Đỗ không trả lời thẳng cô, chỉ đặt ly rượu xuống bàn, ngồi xuống bên cạnh cô.

-Lục Lục.

Ông cầm tay Lục Yếu.

-Gả cho tôi nhé!

Da đầu Lục Yếu dù có bị chọc thủng cũng không bao giờ nghĩ ông Đỗ sẽ nói ra lời này. Cả đời ông Đỗ chưa bao giờ thiếu đàn bà, cũng chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ kết hôn ở trong đầu, sao giờ già rồi lại đột nhiên muốn kết hôn?

-Không được.

Lục Yếu hít sâu một hơi, đáp

Ông Đỗ suy sụp cười khổ.

-Em cự tuyệt nhanh thật đấy.

-Sao vậy, không chấp nhận được lời cự tuyệt của tôi?

Lục Yếu nói trêu tức.

Ông Đỗ lắc đầu.

-Tôi sẽ không cho em cơ hội để cự tuyệt.

Lục Yếu hơi ngầy người, sau đó cô cảm giác được có luồng khí nóng lan từ bụng dưới lên toàn cơ thể rất nhanh.

-Ông... Đã cho thuốc vào rượu?

Lục Yếu muốn cười, lại phát hiện gương mặt run rẩy kỳ lạ.

Ông Đỗ cúi đầu:

-Tôi cũng không còn cách nào khác.

Lục Yếu bắt đầu nổi giận, cô thật không ngờ ông Đỗ có thể có thủ đoạn hạ lưu như thế này.

Cô gập người trên sofa, không cử động, cảm giác cả người nóng lên. Ông Đỗ đã đè người xuống, dán đôi môi thô ráp lên gương mặt cô, sau đó là môi cô.

Lục Yếu vẫn không động đậy. Ông Đỗ chậm rãi đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, kỹ xảo đưa lưỡi thuần thục. Không thể không thừa nhận, tuy rằng ông Đỗ đã hơn sáu mươi tuổi vẫn là một tay chơi giường chiếu dày dặn kinh nghiệm.

Chỉ có điều, Lục Yếu không ngờ ông Đỗ lại sử dụng kỹ năng giường chiếu ấy với cô, kỹ năng hôn thành thạo đó cũng khiến cô có cảm giác rất khác lạ.

Cảm thấy người cô cứng đờ, ông Đỗ chậm rãi dừng động tác lại. Ông rời khỏi người cô, nhìn cô bằng vẻ mặt phức tạp.

Lục Yếu cũng nhìn ông ta, sau đó yếu mền lấy tay vuốt mái tóc hoa râm

-Ông Đỗ, đây không phải là điều mà ông muốn. Rút tay lại đi.

Ông Đỗ im lặng.

Không thể ngờ vành mắt ông lại hơi ẩm ướt.

Ông đứng lên, thở dài tang thương, quay lưng về phía Lục Yếu.

-Em đi đi.

Lục Yếu cười nhẹ:

-Ông Đỗ, khi ông qua đời, tôi sẽ tới tham dự tang lễ.

Cô giẫm lên gót nhọn của giày cao gót, bước chân có chút rối loạn đi ra cửa.

Cảm giác khó chịu lại xuất hiện trong lòng một lần nữa, không phải vì ông Đỗ đã ép hôn cô, không phải vì việc ông Đỗ đã bỏ thuốc cho cô uống, mà là vì cảm giác căm ghét cái chết. Nếu không phải ông Đỗ đã gần đất xa trời, có lẽ ông ấy sẽ không bắt đầu sợ hãi, sợ rằng mình vẫn sẽ tiếc nuối thế giới này.

Vì con người nhất định phải chết, cho dù có là người trí tuệ phóng khoáng như ông Đỗ, cũng sẽ thay đổi, cũng sẽ nảy sinh những ý nghĩ tiêu cực.

Mà cô lại không chết, nên cô sẽ không thay đổi. Nhưng cuộc sống mà không có thay đổi, sao có thể thú vị cho được.

.

Lục Yếu tựa vào tường, đi vào toilet dưới lầu, dùng nước lạnh hắt lên mặt, miễn cưỡng tỉnh táo lại. Cô đẩy cửa toilet ra, bỗng gặp được người quen.

Người nọ xoay người lại, thấy cô, hàm răng trắng tinh lộ ra:

-Lục Yếu!

Lục Yếu theo bản năng nhìn quanh bốn phía.

-Anh.... Anh đến có một mình à

Nhị thiếu gia nhà họ Lạc được bao bọc vô cùng tốt, sao có thể xuất hiện ở tiệc rượu cô đơn lẻ bóng thế này?

Lạc Cửu cười mỉm nói với cô:

-A Linh theo giúp tôi.

A Linh là ai? Lục Yếu suy nghĩ rất lâu, trong đầu hiện lên gương mặt tròn tròn của cô bé giúp việc có thái độ thù địch với cô.

-Vậy, A Linh đâu?

Lục Yếu tựa vào khung cửa, cặp mắt như làn nước mùa thu, gương mặt đỏ bừng.

Lạc Cửu đi tới, nhìn chăm chăm cô rất chăm chú.

-Không thấy A Linh đâu cả.

Sơ sơ là cô bé giúp việc này đã ham chơi chạy tới chỗ nào rồi? Bị tách khỏi người nhà, không cho tiếp xúc với người lạ, có lẽ cô bé giúp việc ấy mới là người gần gũi nhất với Lạc Cửu.

-Anh ngoan ngoãn đứng ở đây chờ, đừng chạy tán loạn, A Linh sẽ quay lại nhanh thôi.

Lục Yếu trấn an vỗ vỗ cánh tay anh, chống tay vào khung cửa mới đứng vững được, sau đó đi ra ngoài.

Không cẩn thận một cái, gót giày cao gót hơi trượt trên sàn nhà đá cẩm thạch.

Lạc Cửu theo phản xạ dang tay ra, ôm cô vào trong lòng. Lần đầu tiên anh chấn động, người Lục Yếu nóng kinh hồn.

Lục Yếu bầu vú vào bờ vai anh, gò má cọ xát lên chất vải may áo thoáng mát ở ngực anh, đồng thời có còn rên lên một tiếng như mèo kêu vậy.

Cả người Lạc Cửu run lên mãnh liệt, Lục Yếu nghe thấy anh thở dốc rất mạnh.

Tuy rằng cơ thể cô không khống chế được nhưng đầu óc vô cùng tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn anh, đã thấy mặt anh đỏ bừng, mắt hơi đỏ, vừa giống như muốn phun ra lửa lại như sắp chảy nước ra ngoài

Nhất thời Lục Yếu lại thích thú quá, đột nhiên dùng tay đẩy anh dựa vào tường, lòng bàn tay chạm vào ngực anh, khẽ dùng sức, đôi mắt quyen rũ mê hồn.

-Lạc Cửu.

Cô khẽ gọi.

-.... Gì thế?

Lạc Cửu như lạc vào một sơn động tối đen, sau đó đột nhiên hoàn hồn.

-Lạc Cửu....

Lục Yếu lại gọi, vươn ngón tay, chỉ cách đúng một lớp áo sơ mi vờ vờ vòng trên ngực anh, dần dần di chuyển lên trên, vòng lên trên yết hầu, môi khẽ hôn nhẹ lên đó một chút.

“Á!” Lục Cửu bỗng quát to một tiếng.

Lục Yếu sửng sốt, thấy Lục Cửu cúi đầu trừng mắt nhìn mình giống như nhìn thấy ma vậy.

Lục Yếu cúi đầu xuống theo ánh mắt anh.

Lục Yếu phụt cười.

Cô chậm rãi rời khỏi vòng ôm với Lục Cửu, cố gắng đứng thẳng.

-Cậu bé ngây thơ, tôi đi đây!

Cô hôn một nụ hôn gió, sau đó xoay người.

Lục Cửu ngơ ngác nhìn hai tay mình, giống như phát hiện trong cơ thể mình đã giam giữ một quái thú hung hãn từ lâu lắm rồi.

-Cô muốn đi đâu?

Anh hỏi sau lưng.

-Về nhà.

Lục Yếu cũng không quay đầu lại.

-Tôi đi

Lục Cửu vội vàng chạy về phía này.

Lục Yếu mỉm cười, đang muốn dạy dỗ anh thật cẩn thận là không được nói chuyện với người lạ, chỉ nghe thấy phía sau có một tiếng thét kinh hãi vang lên:

-Nhị thiếu gia! Anh.... Sao anh lại ở cùng một chỗ với yêu tinh này?

Cô bé giúp việc thắt bím hai bên há to miệng, bên cạnh là một túi mật rơi xuống đất.

Ngay cả Lục Yếu cũng không thể không có cảm giác khâm phục dành cho A Linh, một cô bé dần dần, ánh mắt cô bé giúp việc này thật là sắc bén.

Cô lười biếng kéo Lục Cửu đến bên cạnh mình:

-Anh ta nói muốn theo tôi về nhà.

Miệng A Linh càng há rộng hơn. Trong mắt cô bé dần dần tích tụ một dòng nước trong suốt.

-Nhị thiếu gia....

Bĩu môi, nhăn mũi lại, tử thân rất đáng yêu. Kích động kiểu Loli(1), một người con trai mà lựa chọn yêu nữ này, cũng không phải là một người đàn ông bình thường.

Nhưng Lục Cửu rõ ràng không phải người con trai bình thường.

Với mấy kích động kiểu Loli này luôn luôn cảm thấy hứng thú một cách phát ớn, mỉm cười, nói:

-Anh ấy còn nói, cả đời này sẽ đi theo tôi, ở bên tôi, vĩnh viễn yêu chiều tôi, nếu tôi giận, tôi nói thế nào thì anh ấy sẽ làm thế, ngay cả đánh vào mông anh ấy cũng chịu....

A Linh khóc.

Cô bé ngồi xổm trên mặt đất:

-Nhị thiếu gia, anh quên rồi sao, bao nhiêu năm qua đều là A Linh chăm sóc anh? Anh đã quên, phu nhân đã đồng ý, chờ khi A Linh hai mươi tuổi, chúng ta sẽ kết hôn

Suýt chút nữa Lục Yếu té ngã, có đánh chết cô cũng không thể ngờ chuyện lại tới nước này. Cô quay đầu nhìn Lục Cửu, ánh mắt anh rõ ràng có sự khó khăn, quần bách.

Tên gốc này, cũng chỉ là một người đàn ông.

Lục Yếu bỗng cảm thấy tất cả đều nhàm chán tới cực điểm.

-Anh mau đi an ủi cô ấy đi.

Cô đẩy đẩy Lạc Cửu, quyết định rời khỏi chốn thị phi này. Buổi chiều hôm nay cũng quá rồi, hết chịu sự hăm hại của ông chú, giờ lại tới cô Loli này, cô không chịu nổi.

Mới lấy bẫy đi được hai bước, cô cảm giác góc áo mình đã bị người ở phía sau giữ chặt.

-Anh muốn cả đời này đi theo em, ở bên em, vĩnh viễn yêu chiều em, nếu em giận, em nói thế nào thì anh sẽ làm thế ấy, ngay cả đánh vào mông anh cũng chịu...

Lạc Cửu giữ chặt góc áo cô, ánh mắt sáng lên rạng rỡ, hồn nhiên không để tới tiếng khóc ngày càng thêm réo rắt thấm thiết động lòng người của A Linh.

Ánh mắt anh có chút nhút nhát, sợ sệt, giống như nai con hoảng sợ, nhưng lưng lại ưỡn thẳng, giống như người chiến sĩ thấy trăm súng cũng không lùi bước.

Lúc này, Lục Yếu hoàn toàn ngây dại.

5. Chương 5: Lão Bạch Kiền

Qua một ngàn năm, em vẫn có thể nhận ra mùi hương của anh.

.

Lục Yếu tỉnh lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lạc Cửu gục đầu ngủ trên giường mình, ngủ tới mức đất rung núi chuyển, còn có tiếng ngáy rất nhỏ, còn chảy cả nước miếng nữa.

Nhưng đây lại là một gương mặt vô cùng đẹp, lấy ví dụ, NoharaShinnosuke(1) chảy nước miếng, hay Akagi(2) chảy nước miếng, cho dù là Kaede Rukawa(3) có chảy nước miếng đi chăng nữa thì chắc chắn không cùng một đẳng cấp với anh.

Lục Yếu thở dài. Từ sau khi cải cách, loại đàn ông điên cuồng tới mức có đánh chết, đánh tới nát vụn cũng theo đuổi cô bằng được không phải không có, nhưng những người đàn ông có nhà cửa, phong thái và diện mạo, là người đàn ông thượng hạng có rất ít. Huống hồ người con trai này, không kể về ngoài hay tính cách đều khiến tim cô đập thình thịch.

Đáng tiếc, người đàn ông này, lại là một tên gốc.

Lục Yếu nhanh tay nhanh chân đứng dậy rửa mặt, sau đó khoác tạm một cái áo khoác mỏng, đi ra bếp làm trứng ốp và thịt lợn muối xông khói.

Máy nướng bánh kêu “Xoẹt” một tiếng, hai miếng bánh bắn lên, “Vụt” một tiếng, Lạc Cửu cũng nhảy bắn lên từ trên giường.

-Anh tỉnh rồi à?

Lục Yếu đặt đĩa bánh mì nướng kẹp trứng ốp và thịt xông khói lên bàn.

Lạc Cửu ngồi dậy, quay đầu nhìn Lục Yếu mù mờ

-Cô là....

Lục Yếu sửng sốt, sau đó, phản ứng đầu tiên là muốn cầm cái chảo rán lên đập vào đầu anh thử xem.

May thay Lạc Cửu lập tức tỉnh ngộ, cười gọi cô:

-Lục Yếu.

Lục Yếu vui vẻ ngồi trước bàn, bắt đầu ăn bữa sáng.

Lạc Cửu giống như một đứa trẻ, khoe miệng anh dính pho mát, đáng vẻ thơ ngây cười khẽ. Lục Yếu muốn dùng tay lau giúp anh, tay bỗng nhiên dừng lại giữa không trung.

Cảnh tượng này rất mờ ám, rất thân mật.

Lục Yếu thờ ơ rút tay lại, nói:

-Khi nào thì anh về nhà?

Lạc Cửu nói:

-Anh muốn ở cùng một chỗ với em?

-Anh yêu tôi sao?

Lục Yếu bình tĩnh hỏi.

Lạc Cửu nhú mày, suy nghĩ một chút:

-Anh yêu em.

-Anh có biết tình yêu là cái gì không?

Lạc Cửu lắc đầu.

Vì thế mà Lục Yếu thở dài.

-Yêu, là một loại trách nhiệm, sau khi hiểu rõ lẫn nhau, tình nguyện bầu bạn trong cuộc đời, có tinh thần can đảm tình nguyện để làm bạn cả đời. Đây là thứ mà những người gốc như anh chưa từng hiểu và cũng không thể hiểu.

Lạc Cửu yên lặng trong chốc lát, có phần không tình nguyện nói: “À.”

Trong lòng Lục Yếu thở phào nhẹ nhõm.

-Vậy anh có thể về nhà chưa?

Lạc Cửu kinh ngạc:

-Vì sao?

-Anh cũng không yêu tôi, từ đầu đến cuối anh đều không hiểu cái gì gọi là tình yêu.

-Anh muốn ở cùng một chỗ với em.

Lạc Cửu kiên trì.

Dao ăn trong tay Lục Yếu rơi xuống mặt bàn.

Giảng đạo lý với một người gốc, có phải cô ngây thơ quá không?

.

Sau khi ăn sáng xong, Lục Yếu để lên bàn cuốn tạp chí đầy màu sắc, bắt đầu chơi trò chơi điền từ.

Đúng vậy, chơi trò điền từ.

Hoa mẫu đơn xanh lá có một tình yêu cuồng nhiệt, tha thiết với trò chơi điền từ này. Dù sao thì trò chơi điền từ cũng có thể nói cho cô biết, những chuyện xảy ra trên đời này trôi qua rất nhiều, cô biết hết, ngay cả chuyện mà những người khác không biết, cô cũng biết.

Lục Yếu có rất nhiều báo, tạp chí có trò chơi điền từ, chỉ vì cố gắng điền kín những ô vuông nhỏ đen trắng giao nhau mà thôi.

-Con trai Khang Hy....

Lục Yếu ngậm bút, lăm bầm lâu bầu không rõ.

-Ung Chính.

Lạc Cửu ở bên cạnh băng quơ nói một câu.

Bút trong miệng Lục Yếu rơi xuống dưới.

-Sao anh có thể biết được?

Mắt cô mở to tới mức có thể bỏ vừa hai quả cây hạch đào.

-Anh thích xem chương trình “Phòng học”(4).

Lạc Cửu nhún nhún vai.

“ ... ”

-Lạc Cửu, có thật anh là một kẻ ngốc không đấy?

Lục Yếu vô cùng xúc động.

Giống như một tên ngốc, Lạc Cửu cau mày, nói:

-Anh không phải kẻ ngốc.

Lục Yếu vỗ về xoa xoa đầu anh:

-Đúng rồi, anh không phải kẻ ngốc.

Đại khái là thái độ của Lục Yếu miễn cưỡng quá mức, không thể ngờ là ngay cả tên ngốc cũng không bị lừa được, Lạc Cửu khó mà không tức giận:

-Anh không phải kẻ ngốc thật mà.

Lục Yếu tự nhận thấy thái độ của bản thân có vấn đề, vì thế chỉnh lại thái độ nghiêm chỉnh ngay ngắn, vô cùng thành thật thừa nhận với anh.

-Đúng thế, anh không phải kẻ ngốc.

Lần này Lạc Cửu không tức giận nữa, nhưng cũng không tin, chỉ nhìn cô chăm chăm, nhìn chòng chọc khiến cô khó khăn lắm mới quay đầu sang chỗ khác được.

-Khụ khụ, tôi đi toilet.

Lục Yếu nhảy dựng từ trên giường xuống.

Ở trong toilet, Lục Yếu rửa tay, rửa mặt, rửa tất cả những gì có thể rửa thật sạch, thậm chí cô còn muốn tắm

Cuối cùng cô cũng nhìn rõ, ngốc cũng chia thành rất nhiều loại, có một vài kẻ ngốc không thể lừa gạt được.

Cọ rửa một lúc lâu, cô đi ra từ toilet, Lục Yếu thấy Lạc Cửu vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước, cúi đầu ngồi trên sàn nhà.

-Lạc Cửu?

Lạc Cửu không để ý tới cô. Tay anh nắm chặt một góc áo sơ mi của mình, đang suy nghĩ gì đó không được tự nhiên cho lắm.

-Lạc Cửu....

Lục Yếu lo lắng nói:

-Ý tôi cũng không phải như vậy.

Cô muốn ình một cái tát, không phải là ý kia thì còn có thể là ý nào nữa?

-À.... Tôi muốn nói, thật ra tôi không coi anh là tên ngốc. Anh xem, anh ủ rượu, kiếm tiền từ đó, dáng vẻ rất đẹp trai, anh còn xem cả chương trình “Phòng học” nữa! Ha ha, ý tôi là rất tốt, ha ha....

Cô là người phụ nữ không biết xấu hổ nhất trên đời này....

Nhưng Lạc Cửu vẫn cúi đầu như cũ, không nói gì.

Lục Yểu không thấy vẻ mặt anh, giờ đang nóng nẩy. Cô nghĩ, đứa trẻ này vốn có đầu óc không được tốt lắm, nếu cô đã chơi đùa tới mức khiến người khác bẽ tắc, vậy là không tốt.

-Lạc Cửu....

Lục Yểu xông tới giữ chặt tay áo anh.

-Đừng giận nữa, tôi sai rồi, vậy chưa được sao?

Rốt cuộc thì Lạc Cửu cũng ngẩng đầu lên, vô cùng lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

Đúng vậy, vô cùng lạnh lùng.

Lục Yểu cảm thấy máu trong người nhưng thành băng.

-Anh biết anh và mọi người không giống nhau. Nhưng anh không phải là kẻ ngốc.

Lạc Cửu không hề thay đổi nói.

-Đúng, anh nói đúng....

Lục Yểu gật đầu như bị động kinh.

Lạc Cửu liếc mắt nhìn cô, nhut chí cúi đầu:

-Anh biết, em không thích anh.

Lục Yểu hận không thể dùng một nhát dao giết chết bản thân.

-Tôi.... Tôi tôi tôi, không phải tôi không thích anh, tôi thích anh, rất rất thích anh.

Ngay sau đó, cô mới ý thức được mình vừa nói gì. Nhưng....

Nước đã đổ đi thì không thể lấy lại.

Lục Yểu khẽ cắn môi, mặt mũi như bị che bởi một lớp mây.

-Anh muốn thế nào mới đồng ý tha lỗi cho tôi?

Cô mím miệng.

Đôi mắt vô tội của Lạc Cửu vụt sáng, hàng mi dày chớp chớp:

-Anh nói gì em đều làm sao?

Lục Yểu tiếp tục gật đầu như bị động kinh.

Lạc Cửu sờ cằm, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nở nụ cười như có như không.

-Trong chương trình “Phòng học” có một quảng cáo.

-Vâng, vì thế?

-Có một quảng cáo anh rất thích.

-Thì sao

-Là quảng cáo có một ông già béo và một bà già cũng béo mặc váy múa cùng với nhau, họ vừa múa vừa nói....

Lạc Cửu ngẩng đầu lên:

-Anh không nhớ ra được.

Hình ảnh quảng cáo nháy mắt hiện lên trong đầu Lục Yểu, một con quạ bay vòng vòng trên đầu cô.

-Năm nay ăn Tết không nhận lễ, nếu nhận thì hãy nhận Nào bạch kim(5)?

Lạc Cửu vội vàng gật đầu:

-Đúng, chính là thế đó. Nếu em chịu làm cho anh xem, anh sẽ tha lỗi cho em.

“...”

Này này, thôi đời gì thế này.... Lục Yếu khóc không ra nước mắt.

Lạc Cửu nhảy xuống dưới đất, nhanh chóng chạy đến bàn ăn, ngồi dựa lên ghế, hai tay chống má, tư thế chuẩn như mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ làm khi xem phim hoạt hình.

Lục Yếu đứng tại chỗ, im lặng rất lâu.

Một lúc lâu sau, cô run run vươn hai tay giơ thẳng trước ngực, vừa xoay hông, vừa dùng tiếng nói phát ra từ cổ họng so với khóc còn khó nghe hơn hát to:

-Năm nay ăn Tết không nhận lễ, không nhận quà biếu, không nhận quà tặng nhà, nếu có nhận thì hãy nhận Nào bạch kim, Nào, bạch, kim!

Trên thế giới này, kẻ ngốc với người thông minh cũng không khác xa là mấy.

Nhưng khi Lạc Cửu nở nụ cười, bờ môi anh vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, hàm răng trắng bóng, ánh mắt sáng ngời, khi cười lộ lên thì gương mặt vô cùng đẹp, vô cùng mê người.

Lòng Lục Yếu đang lạnh lẽo như mùa đông bỗng được một làn gió xuân thổi qua.

Bị sắc đẹp mê hoặc, cô càng múa càng hăng say, kết quả là không cẩn thận một cái, đá chân vào giường. “Á” một tiếng, cô ngã sấp xuống.

Cô nghĩ mặt mình sắp sửa tiếp xúc thân mật nhất với mặt đất, cũng không ngờ, người mình lại ngã lên trên một thứ gì đó rất ấm áp, mềm mại.

Mở to mắt, trước mắt là gương mặt cực kỳ nổi bật đặc biệt của Lạc Cửu.

-Em ngã có đau không?

Lạc Cửu khẩn trương hỏi.

Lục Yếu theo bản năng nhìn khoảng cách từ cái bàn tới chỗ mình ngã, cảm thấy Lạc Cửu trong thời gian ngắn như vậy mà có thể phản ứng được nhanh chóng như thế, sức bật cơ thể anh có thể so sánh được với khỉ long chứ chẳng sai.

-Em có sao không?

Lạc Cửu vội nâng gương mặt cô lên.

Lục Yếu kinh ngạc nhìn anh.

Dĩ nhiên là cô không sao, cô là cây hoa mẫu đơn xanh lá, là yêu tinh, tuy rằng không tìm ra được thư sinh kia, nhưng dùng phép thuật để chữa trị vết thương thì không thành vấn đề.

Nhưng về mặt Lạc Cửu lại vô cùng hoảng sợ và lo lắng, nếu vì cô mà bản thân bị thương nghiêm trọng cũng chẳng sao.

Mà cô lại yếu đuối, không có sức lực như thế....

Cả người Lục Yếu mềm mại ở trên người Lạc Cửu.

Lạc Cửu ngồi dậy, cẩn thận ôm chặt cô vào trong lòng, đối xử như thể đang ôm một bức tượng búp bê làm bằng sứ vậy.

-Lục Yếu?

Anh khẽ gọi.

Lục Yếu nhắm chặt mắt suy nghĩ, kiên quyết giả vờ bất tỉnh, cô từ chối tiếp tục đứng dậy làm quảng cáo Nào bạch kim

Vì tỏ vẻ mình bị thương nghiêm trọng, cô còn khẽ hừ một tiếng, nũng nịu đáng thương.

Lạc Cửu không nói gì.

Trong chốc lát, Lục Yếu cảm thấy không yên lòng.

Nhưng ngay sau đó, có một thứ gì mềm mềm âm ỉ đặt lên trên môi cô.

“Đoàng” một tiếng, thế giới nhỏ trong lòng Lục Yếu như nổ tung, cả người cô như bị phủ kín.

Phút chốc cô mở to mắt, chỉ thấy người con trai ngốc nghếch nào đó giống chuột lang đang cẩn thận cắn môi mình. Anh hôn rất thật, rất nghiêm túc, cũng rất nhập vai, nhưng bề ngoài thì có vẻ chưa được tốt cho lắm.

Trong lòng Lục Yếu rên rỉ, rõ ràng là đứa trẻ này xem TV rất nhiều.

Nhưng không thể nghi ngờ gì được nữa, thế giới nhỏ trong người Lục Yếu đã bị phủ kín hoàn toàn. Ở giây cuối cùng trước khi năng lượng thế giới nhỏ của cô bị đốt sạch, cô còn nhớ rõ, mình ôm lại người đàn ông giống chuột lang kia, nói:

-Hôn, hẳn là như vậy.

Mẹ Thiên Lôi vội vàng vút bỏ sự dịu dàng nhỏ bé vào trong ngọn lửa.

6. Chương 6: Long Island Ice Tea

Em nhm lẩn khi ném thử, ai ngờ lại bị tên của anh lừa gạt, không thể tự kiểm chế.

.

Trên đường đi tới sân bay, Lục Yếu một mực hồi lỗi, tất cả mọi chuyện làm sao có thể xảy ra?

Đúng, cô đang trên đường tới sân bay.

Đây một buổi sáng vô cùng rối ren, ngay cả hành lý cô cũng không dám thu dọn, ngay cả nội y bị Lạc Cửu nằm đè lên cô cũng không dám rút ra, mặc quần áo ngoài vào luôn rồi chạy thẳng ra cửa, đi thẳng tới sân bay.

Được rồi, giờ cô đang ở trên không.

Lục Yếu cảm thấy mình cực kỳ rối loạn. Chưa bao giờ cô bị đạo đức của bản thân khiến mình phức tạp như bây giờ, trên thực tế, từ trước tới giờ cô rất chú ý giữ gìn phẩm hạnh đạo đức của mình.

Ngủ với một người đàn ông, không sao cả. Để Lạc Cửu qua đêm trên lưng mình, cũng không sao hết.

Nhưng người đàn ông qua đêm với cô lại là Lạc Cửu.

Cô lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Lạc Thường:

“Lạc Thường, tôi đã qua đêm với em trai của anh. Chính là người em trai một nửa là thiên tài nấu rượu, nửa là người nào thiếu nước. Giờ anh ấy đang ở nhà tôi, anh hãy đến đón anh ấy đi.

Cô gấp di động lại.

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một tin:

“Anh nhớ mang theo một bộ quần áo cho anh ấy, quần áo của anh ấy bị xé rách rồi.

Tất nhiên cô sẽ không bẩm thừa một câu “là do tôi xé”. Nhưng những lời này không nói cũng chẳng khác nói là bao.

Thế giới này thật điên cuồng, cô nghĩ.

Sáng sớm... hôm nay, thực nữ hiện đại, yêu tình lục mẫu đơn Lục Yếu giống như con thỏ bị sói đói đuổi bắt, vội vàng chạy lên chuyến bay sớm nhất đi Tây An, chạy trốn chết.

.

Cái mũi của hồ ly, không thể nghi ngờ gì nữa, cực kỳ nhạy cảm

Vừa thấy Lục Yếu, phản ứng đầu tiên của Hồng Tụ là hít mũi một cái, sau đó nghi ngờ hỏi:

-Ngày hôm qua....

Lục Yếu vội giao nộp vũ khí:

-Là, là, là ngày hôm qua ta ngủ với một người đàn ông, một người đàn ông vô cùng thuần khiết, ta là người phụ nữ bất lương, trơ tráo, mặt dạn mày dày, được chưa?!

Hồng Tụ im lặng rất lâu, mãi sau mới nói:

-Thật ra ta chỉ muốn hỏi, hôm qua người đã tắm rửa hay chưa thôi?

Lục Yếu run rẩy.

Hồng Tụ ở trong một căn phòng nhỏ phía sau cửa hàng đồ cổ, giường là giường tầng bằng gỗ trong tiệm. Lục Yếu được Hồng Tụ cho ngủ ở tầng trên, vì thế cả đêm hai người đều có thể nghe rõ tiếng gỗ kẽo cà kẽo kẹt.

Cuối cùng thì Hồng Tụ không thể chịu được nữa, ngồi dậy trong bóng đêm.

-Lục mẫu đơn, cút xuống dưới cho ta!

Lục Yếu ảm ức, tử thân đi xuống dưới.

-Hồng Tụ, hãy niệm tình ngày tháng lúc trước khi ta còn ở trong vườn hoa.

-Vườn hoa bị thiêu rồi, không còn nữa.

Hồng Tụ rất tàn nhẫn nhắc nhở cô.

-Không nhớ được sao, sau khi cải cách ruộng đất, vườn hoa đó đã bị thiêu cháy rồi.

-Năm Gia Tĩnh(1) mới bị thiêu cháy, thật là....

Lục Yếu nhỏ giọng sửa cho đúng.

Hồng Tụ vò

-Ta cũng không nhớ rõ lắm.

Lục Yếu thở dài:

-Sống được lâu như vậy cũng có ý nghĩa gì đâu, rất nhiều chuyện cũng không còn nhớ rõ nữa.

Hồng Tụ im lặng, một lát sau, sờ sờ đầu Lục Yếu trong bóng đêm.

-Người nhớ được rất nhiều thứ. Như con người sẽ không nhớ rõ ngày mà con kiến dọn tổ dời đi, chúng ta cũng không nên nhớ rõ con người sinh – lão – bệnh – tử thế nào, chỉ cần nhớ rõ bản thân là được rồi.

Lục Yếu câu hiểu câu không.

Hồng Tụ tiếp tục sờ đầu cô, sau đó đánh một phát bật nguyên thần của cô ra ngoài, đánh cho cô hiện nguyên hình.

-Người im lặng một lát cho ta. Tỷ tỷ đây buồn ngủ rồi.

Hồng Tụ đắp chăn nằm xuống, tiếng ngáy hồ ly vang lên rất nhanh.

Lục Yếu cuộn mình trong nguyên hình là cây hoa mẫu đơn, trong chốc lát cảm thấy không thích ứng được. Bản thể của cô những năm gần đây vẫn được Hồng Tụ giữ tại nơi này. Cuộc sống quá coi trọng vật chất có khi sẽ khiến cô quên mất, thật ra cô chỉ cần một vốc đất, một chút nước, một luồng ánh sáng mặt trời là có thể sống sót.

Ngày hôm sau, Hồng Tụ xới cô lên từ chậu hoa, cô chỉ chăm chăm nhìn các món ăn.

Hồng Tụ nhét vào miệng Lục Yếu một cái bánh bao, dúm hai mươi đồng vào tay cô:

-Đi mua chao đi.

-Ta đi một mình thôi á?

Lục Yếu khốn khổ hỏi. Tiệm bán chao của bà lão bán chao cách đây tận hai con đường.

Hồng Tụ vội vàng mở cửa tiệm, quét bụi, phủ bụi bám trên những đồ gốm sứ thời Tống trong quầy, giả vờ như không nghe

Hơi quá đáng rồi đó. Lục Yếu trầm nghĩ. Vì muốn thỏa mãn khao khát ăn uống của mình mà để cho tỷ muội đang thất tình trôi nổi ở bên ngoài.

Cô đếm đếm hai mươi đồng. Hơi quá đáng, tất cả đều là tiền xu, ngay cả phí dịch vụ lao động dư thừa cũng không cho cô nữa >"<>

Đang định ra khỏi cửa, một người phụ nữ ăn mặc rất hợp thời giống như yêu tinh vội vã xông vào trong, khi bước qua ngưỡng cửa, giày cao gót cao vài phân của người ấy hơi vịn lại.

-.... Bà bà?

Lục Yếu ngơ ngác nói.

Hồng Tụ nhanh chóng đi ra từ phía sau quầy.

Hồ tiên bà bà tự nhiên vỗ tay vài cái, một vài cái rương to rơi xuống mặt đất.

-Bà bà.... Sao Thiên thượng lại thả bà xuống đây làm hại nhân gian?

Hồng Tụ lẩm bẩm nói.

Bà bà ngoảnh mặt làm ngơ, nhú mồm nói:

-Hong Tụ à, ta nói bao nhiêu lần rồi, mau mau mà tống khứ cái cửa này đi, người lại không nghe. Giờ là thời nào rồi mà vẫn còn cái cửa có bậc cao thế này, cẩn thận làm hỏng giày của người ta.

"..." Logic của bà bà vĩnh viễn chỉ có giày mà không có chân.

Lục Yếu trợn mắt nhìn mấy cái rương:

-Bà từ trên trời xuống thẳng đây ạ?

Bà bà vuốt tóc rất thướt tha:

-Đến Galeries Lafayette(2) trước.

Giọng phát âm tiếng Pháp của bà từ trước đến nay đều khàn khàn rất gợi cảm.

.

Lục Yếu gỡ đầu làm tóc mình rối tung, đá đá đôi dép lê đang đi, quyết định đi mua chao.

Bà bà kêu lên ở phía sau:

-Tiểu Lục, mau quay về, bà bà có chuyện tìm người.

Lục Yếu không hề để ý mà đáp lời.

Hôm nay bà lão bán chao làm ăn rất tốt, tinh thần Lục Yếu mơ mơ hồ hồ đứng xếp hàng ở cửa tiệm chao.

Chao, chao. Cô nghĩ thầm trong lòng.

Chao, chao, tào phớ, làm đậu phụ, đậu phụ Nhật Bản, đậu phụ non, ăn đậu phụ, Lục Yếu ăn miếng đậu phụ non là Lạc Cửu, Lạc Cửu là một miếng đậu phụ non vừa ngon vừa mềm....

Phía sau có người bắt măn khê đập vào người cô, ý bảo cô đi lên phía trước.

Lục Yếu đột nhiên tỉnh ngộ, đi lên phía trước vài bước, lắc đầu tuyệt vọng.

Chao, chao, đậu phụ thối có, đậu phụ ngũ vị hương, hạt tiêu, vị cây hồi hương, thập tam hương, hương vị, nước hoa, nước hoa, ừm ừm, Lạc Cửu không cần nước hoa, trên người anh có một mùi hương nhẹ nhẹ, trong vắt, giống như khi lá rụng rơi đầy mặt đất vào mùa thu, bỗng nhiên có cơn mưa rơi xuống. Mùi của Lạc Cửu mềm mềm, lành lạnh, khi dán vào lưng lại nóng, cô muốn khóc....

-Cuối cùng thì cô có xếp hàng hay không đây?

Người đứng phía sau hét to vào tai cô. Đúng là phía trước đã bị cách xa một khoảng lớn.

-Dạ?

-Cô à, muốn nghĩ gì thì về nhà mà nghĩ!

Bà cô vội vã mua chao đã tức giận rồi.

“ ... ”

Lục Yếu ngồi khóc lớn. Lương tâm của Hồng Tụ bị gà ăn mất rồi, để cô một mình đi mua chao.

Bà lão bán chao ngàn năm thò nửa đầu ra ngoài nhìn, thấy cảnh này thì phát biểu không được tính là độ đáo:

-Oan nghiệt à oan nghiệt.

.

Khi Lục Yếu hồn bay phách lạc trở về cửa tiệm nhỏ của Hồng Tụ, uể oải ỉu xìu nói một câu:

-Ta về rồi.

Hồng Tụ ngẩng đầu lên từ đồng giấy lộn, hai mắt nhìn cô.

-Chao đâu?

-À.... Ta.... Không mua....

Hồng Tụ nhìn cô xem thường.

-Thư sinh của người tìm được chưa?

-Á? Thư sinh gì cơ?

Hồng Tụ liếc mắt nhìn cô một cái càng tăng thêm vẻ xem thường.

-Thư sinh mà người muốn báo ân đấy.

-À.

Lục Yếu giống như linh hồn người chết lúc ẩn lúc hiện, đáp:

-Không tìm được.

“ ... ” Hồng Tụ thở dài.

-Hôm nay bà bà tới đây là muốn nói chuyện này với người.

-Ừm.

-Đây là chuyện lớn liên quan đến tính mệnh của người đó.

-Ừm.

-Nếu trong năm nay người không tìm thấy hắc, số kiếp của người khó mà thoát khỏi.

-Ừm.

“ ... ”

Sắc mặt Hồng Tụ giận dữ khó thấy, tàn nhẫn đánh một phát vào đầu Lục Yếu.

Lục Yếu ôm đầu, cũng không kêu đau, chỉ tức giận nói:

-Hong Tụ, sao ta không thể ở bên hần?

-Người nói xem.... Hần là một tên ngốc.

-Ngay cả ta cũng không phải một con người.

-Hần là em trai của Lạc Thường.

-Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?

-Hần với cô bé giúp việc nhà hần có lẽ có quan hệ không hề bình thường....

-Bỏ rơi cô bé ấy.

“...” Hồng Tụ “khụ” một tiếng.

-Ý ta là để cô ấy rời đi.

Hồng Tụ nhìn chằm chằm cô một lúc rất lâu, sau đó mới bật cười:

-Người tự mình suy nghĩ kỹ đi, ta đi tìm bà bà.

-Bà bà không ở đây sao?

Lục Yếu lẩn lộn.

-Bà bà.... Chiều hôm nay sau khi thấy có một thiếu niên đẹp trai ở bên ngoài, vì thế bà bà đi theo rồi, không về nữa.

Hồng Tụ ho khẽ.>

(Chỗ này Hồng Tụ muốn nói bà bà háo sắc đó)

7. Chương 7: Rượu Gin Khô London

Loại bỏ không nên có hương vị, loại bỏ các nguyên liệu đắt tiền, thứ còn lại là những mong nhớ nhỏ nhoi và đơn giản của em đối với anh.

.

Lúc chạng vạng, mưa phùn rơi tí tách xuống mặt đất.

Lục Yếu đi ra cửa tiệm.

Một thiếu niên thò đầu nhìn vào trong cửa, người thấp, làn da ngăm đen, vóc dáng không cao, mặc quần áo bóng rổ, thấy Lục Yếu nhìn cậu, liền mở miệng, lộ hàm răng trắng ra hỏi:

-Hong Tụ có ở đây không?

Lục Yếu rất ngạc nhiên

-Cậu tìm cô ấy làm gì?

Thiếu niên đứng thẳng trước mặt cô:

-Tôi tìm cô ấy có việc.

Lục yếu nghĩ nghĩ, Hồng Tụ chui đầu vào đồng phế phẩm của cô ấy, hơn một nửa là không hy vọng bị ai quấy rầy.

-Giờ cô ấy đang bận rộn nhiều việc, có chuyện gì nói với tôi cũng giống thế mà thôi.

Thiếu niên do dự một lúc, rốt cuộc mới nói:

-Cô tặng thứ này cho cô ấy.

Lục Yếu trừng mắt nhìn bông hoa hồng dính đầy bùn trong tay.

-Cậu... mới có mười hai tuổi sao?

-Mười ba.

Thiếu niên cười ngại ngùng.

Lục Yếu im lặng, sau đó mỉm cười:

-Tôi sẽ đưa cho cô ấy.

Thiếu niên lo lắng, dằn dò:

-Ở đây mấy người có một bà dì rất kỳ lạ, đừng để cho bà ấy thấy.

Lục Yếu biết rõ cậu ta đang nói tới bà dì kỳ quái nào, cười nói:

-Tôi cam đoan sẽ đưa tới tận tay cô ấy an toàn.

Thiếu niên xoay người định đi, bị Lục Yếu gọi lại.

-Tên nhóc này, lần tới hái hoa để tặng, không được hái nhánh nào của tôi.

Hoa hồng và mẫu đơn rõ ràng là có họ hàng gần, tên nhóc này không muốn sống nữa s

Hoặc không thèm nhìn mặt mũi Hồng Tụ....

Trở về phòng, thấy Hồng Tụ đi ra từ trong đóng giấy lộn, trong mắt đầy tơ máu, Lục Yếu bỗng cảm thấy hơi đau lòng.

-Cũng không phải thiếu ăn thiếu mặc, cần gì phải vất vả như vậy?

Hồng Tụ nói:

-Làm người thì phải có dáng vẻ, vất vả cũng là chuyện bình thường. Nay thế giới đang bị khủng hoảng, giống như người nói gió là mưa, vậy làm người để làm gì nữa?

Lục Yếu hừ hừ:

-Người luôn luôn nói giảng đạo lý, hỏi làm sao người sống không được vui vẻ.

Dừng lại chốc lát, thấy Hồng Tụ không nói gì, biết mình đã đụng tới chỗ đau của cô, Lục Yếu liền thay bằng gương mặt tươi cười, giơ bông hoa ra:

-Người ngưỡng mộ cống nạp cho người đó.

Hồng Tụ nhìn chằm chằm bông hoa hồng, bắt đầu giật mình.

Lục Yếu thở dài, cô biết nhiều chuyện càng nhìn càng thấy ảm đạm, càng biết lại càng lười nhác.

-Là một thiếu niên đẹp trai, vài năm nữa sẽ trưởng thành.

Hồng Tụ đã tỉnh lại, mắng cô:

-Ta chưa đói bụng tới mức ăn quàng như vậy.

-Người ta là một cậu thiếu niên ôm ấp, gửi gắm tình cảm vào người, vậy không tốt à?

-Người không cần ba hoa, đợi bà bà trở về xem người có tốt không.

Khiếp sợ quyền uy của bà bà, Lục Yếu ngậm miệng.

Sắc mặt Hồng Tụ hơi tối lại.

Lục Yếu vội nói:

-Hồng Tụ, tỷ tỷ tốt à, tỷ hãy nghe ta nói, đi ra ngoài tìm một ai đó, cố gắng sống một cuộc sống, không tốt sao?

-Ta thật tình khuyên người. Nếu không người ngày nào cũng quỳnh lên, vất vả như vậy,nếu không phải vì cơm ăn áo mặc, lại không muốn thăng quan phát tài, lại càng không phải làm thế này để được thành tiên, vậy đến cuối cùng là vì cái gì?

Nếu bàn về đạo hạnh, Hồng Tụ sớm đã tu đến trình độ tuyệt vời rồi, mọc cánh thành tiên cũng chỉ là chuyện nay mai mà thôi.

Hồng Tụ im lặng một lát, nói:

-Ta chỉ.... Không sẵn sàng đến thế giới này.

Lục Yếu thở dài:

-Người không đành lòng, lại không dám dừng lại. Người lo lắng cho tương lai như vậy, thật sự buồn cười.

Hồng Tụ sững sốt.

-Hồng Tụ, ta không giống người, ta sẽ không giống người.

Lục Yếu bình tĩnh nói.

Hồng Tụ chạm lên những vết rạn trên tường cửa tiệm, nói:

-Đúng vậy, người không giống ta. Người so với ta, cho tới bây giờ đều dám làm mọi chuyện. Điều này từ trước tới nay ta đều không theo kịp người.

Cô đi lên hai bước, cầm tay Lục Yếu, dánh về tâm sự chân thành.

-Lục Yếu, có một số việc không thể không khác những gì người nói.

.

Bà bà trở về, thấy Lục Yếu vẫn ngồi ngu ngơ như thể theo nghi thức xối nước lên đầu, cười lạnh lùng.

-Người nói với nó những gì?

-Nói những gì cần nói.

Hồng Tụ kính cẩn nghe rồi đáp.

-Người cũng lớn mật thật đấy, chuyện như vậy cũng dám nói ra. Ta vốn tưởng rằng người nuôi nó cũng chỉ như nuôi một vật nuôi mà thôi, không ngờ bao nhiêu năm nay, nuôi lại sinh ra tình cảm thế này.

Bà bà nửa cười nửa không.

Hồng Tụ vẫn kính cẩn nghe theo như trước:

-Bà bà nói rất đúng. Nhưng tình cảm thì đã sinh ra rồi, muốn ta trở mắt nhìn Lục Yếu chết, thật sự ta không đành lòng.

Bà bà hừ một tiếng, không thêm nhắc lại.

Lục Yếu vẫn như đang bay bổng tận trên trời, chỉ cảm thấy đầu óc nhão ra như cháo.

Cái gọi là nhân quả báo ứng, ác giả ác báo, hóa ra là như vậy.

Cảm thấy chuyện này không phải như vậy, nhưng lại không thể phủ nhận.

Chuyện xưa hơn nghìn năm trước, bất luận có giải thích thế nào, cô cũng cảm thấy không chân thật.

.

Thư sinh ban ngày đi thi ở hội thi văn, ý thơ vẫn còn chưa hết, buổi tối ở nhà một mình, tới cửa tiệm bán đồ thư pháp, sau đó múa bút vẽ một bức tranh mẫu đơn. Chàng vốn là kẻ si mê cây hoa, nhìn chăm chú vào bức tranh mà mình họa, nhớ lại lúc sáng đã thấy một gốc cây hoa mẫu đơn tuyệt phẩm, không khỏi bắt đầu ngẩn ngơ.

Bỗng từ đâu nổi một trận gió yêu ma, sau khi gió thổi qua, trước bàn sách bỗng xuất hiện một đứa bé gái, mặc y phục màu xanh mỏng, màu da trong suốt.

Thư sinh hoảng sợ, ngượcĩ đó là yêu mà, chỉ nghĩ là con cái nhà ai lạc đường. Chàng nhân từ quá mức, thấy vẻ mặt đứa bé này hư ảo, liền hỏi họ tên nó là ai.

Đứa bé gái nhìn chàng mù mờ, nói:

-Ta đói.

Thư sinh bỗng sinh lòng thương hại, đưa bánh bao, đưa muối đến trước mặt nó.

Đứa bé gái cũng không động tay, chỉ nói:

-Ta không ăn mấy thứ này.

Thư sinh sờ vào túi áo, có hơn mười đồng tiền, cười hỏi:

-Người muốn ăn gì?

Đứa bé gái nói:

-Ta muốn ăn cái gì, người có thể cho ta ăn sao?

Thư sinh nói:

-Người cứ việc nói.

Đứa bé gái cười lạnh:

-Thứ mà ta muốn ăn, chính là người.

Vạn vật đều có thể thành yêu. Nhưng thành tinh hóa thành người phải trải qua một bước ngoặt, đó là một linh hồn tốt. Thư sinh kia yêu hoa tới mức si mê, chàng còn đứng đầu về thơ ca, vậy chính là linh hồn tốt cho Lục Yếu ăn.

Ngày ấy thư sinh gặp may, Vân Đức Thiên quân gác đêm đang ở gần đó, phát hiện ra yêu khí liền đuổi theo ngay lập tức. Nhưng linh hồn của thư sinh đã bị Lục mẫu đơn thành tinh ăn mất một nửa. Vân Đức Thiên quân gắn mẫu đơn yêu vào lòng bàn tay, đang định diệt trừ, thư sinh hấp hối kia lại lên tiếng ngăn cản.

Là ta tình nguyện để nàng ăn, không được trừng phạt nàng.

Vân Đức Thiên quân cảm động, hiểu được đó là một kẻ si tình. Nhưng lẽ trời đều có luân lý, sao có thể dăm xen vào.

Thiên quân nói, bấy kiếp của người đều phúc đức, mặc dù xuất thân bần hàn, nhưng lại đẻ tên bằng vàng, rồi sau đó gia nghiệp thành công, phu thê ân ái, con cháu đầy nhà. Nay vì yêu quái này, người không sống được nữa. Người không hận nó sao?

Thư sinh thở dài, là ta si mê, mến mộ nàng trước, không liên quan gì đến nàng.

Thiên quân lại nói, nếu ta không diệt trừ nó, một phần linh hồn của người vẫn sẽ tiếp tục ở trong cơ thể nó, linh hồn thuần khiết của người không được đầy đủ, cho dù đầu thai tái thể làm người, thì cũng chỉ có thể gửi hồn vào người khác, làm một kẻ ngốc nghếch, ngớ ngẩn, cần sáu kiếp mới có thể lấy lại toàn bộ linh hồn.

Thư sinh chần chừ, lại nhìn đứa bé gái bé tẹo đang run run trong lòng bàn tay tỏa ra hào quang của Thiên quân. Nàng không biết vì sao vị thần chức cao vọng trọng, uyên bác thông tuệ này lại muốn đẩy mình vào chỗ chết. Nàng cũng chỉ như trẻ con trên trần gian, tất cả đều không hiểu rõ đúng sai, chỉ biết kiếm ăn mà thôi.

Vì thế mà thư sinh lại giận dữ nói, đến con kiến còn ham sống. Tính ta vốn đã si mê, nguyện sáu kiếp làm kẻ ngốc, cứu nàng ấy một mạng.

Thiên quân nghiêm nghị.

Thôi thôi, kẻ si tình như ngươi thì cứ giữ lấy ý nghĩ lương thiện đi. Lục mẫu đơn, sáu kiếp sau, ngươi tất phải báo đáp hần.

Lục mẫu đơn tỉnh tỉnh mê mê, không có nhận thức.

.

Hơn một ngàn năm trôi qua, thay đổi khôn lường.

Đối với việc này, Hồng Tụ bình luận: “Thần tiên đều nói chuyện vớ vẩn.”

Nhưng cuối cùng tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

“Lúc trước ngươi nợ hần ta một mạng, sao lão thần tiên này không dạy ngươi biến hần trở về nguyên trạng?”

Lục Yếu như bình tỉnh cơn mê, bắt lấy tay Hồng Tụ, nói: “Quả thật là ta đã sai sao? Ta hại bảy kiếp của hần, bản thân ta lại chẳng nhớ rõ gì cả.”

Hồng Tụ nói: “Trên đời có mấy yêu tinh là không có chút tí vết nào đâu? Cá lớn nuốt cá bé, vạn vật đều tự thân tạo ra. Vân Đức Thiên quân kia làm thần tiên vạn năm, đầu cũng làm bằng gỗ rồi, thật đúng là chẳng có lý lẽ gì hết.”

Lục Yếu câm lặng không nói gì.

Thật ra cô cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Cô chỉ cảm thấy, Lạc Cửu là một đứa trẻ, cũng tốt. Cô sống lâu một chút, anh sống ngắn ngủi một chút, cho dù anh có là một kẻ ngốc, có lẽ cũng không cần quan tâm quá nhiều. Họ có thể ở cùng một phòng, cùng uống rượu, cùng ngồi đoán chữ, xem TV, hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ nhắn. Anh đói bụng, cô sẽ rán trứng cho anh, thêm hai lát bánh mì nữa.

Ngồi nghĩ một lúc, cô cảm thấy rất vui vẻ, nếu có thể, cứ vĩnh viễn như vậy là tốt lắm rồi.

Nếu không thể, nếu chỉ có thể vài thập niên, vài năm, cô cũng mãn nguyện, sẵn sàng chấp nhận.

Nhưng ông trời lại giáng xuống một mối quan hệ nhân quả, cô không biết mình nên làm thế nào.

.

Bà bà là người từng trải, nhìn xa trông rộng. Sau khi được Hồng Tụ khẩn thiết cầu xin, cuối cùng bà bà cũng chỉ cho Lục Yếu một con đường sáng mà đi.

-Giờ ngươi đã biết hần là ai.

Bà bà xoay đầu ngón tay, nói.

Lục Yếu gật đầu.

-Nếu hần là một tên ngốc, vậy ngươi chỉ cần tốn chút công phu tu hành, giúp hần hồi phục, từ nay về sau, cả hai không còn liên quan gì h

Lời nói của bà bà cảm khái như người từng trải:

-Chuyện báo ân này, từ trước tới nay đều vội vã, không đoái là muộn.

Lục Yếu lúng ta lúng túng, không biết nên vui hay buồn.

Bà bà nhìn cô, hiểu tất cả đều do số mệnh.

-Ta đã nói hết rồi, giờ nên làm gì, tự ngươi quyết định đi. Sau này nếu có điều luẩn quẩn trong lòng, ngàn vạn lần cũng đừng tới tìm ta.

Đầu ngón tay bà bà nhón một cái, lấy máu mở một cái bọc ra, hóa ra một đạo ánh sáng trong đám mây bay đi.

.

Lại có tiếng đập cửa. Lục Yểu đi ra mở cửa, thầm nghĩ có phải tên nhóc mặc quần áo bóng rổ lúc này không tin được cô nên quay lại hay không.

Ngoài cửa đang có sương mù và mưa phùn, Lạc Cửu bỗng từ đâu đứng ở trước cửa, áo sơ mi màu trắng, rõ ràng và ngại ngùng.

“Hi”. Anh cười cười với cô.

Lục Yểu nghĩ chắc mình nhìn lầm rồi.

Lạc Cửu nhìn cô chăm chú, tập trung và rất trù ẻo, giống như nhìn chăm chú hàm rượu vậy.

-Anh nghĩ, có lẽ anh nói không đủ rõ ràng.

-Gì cơ ạ?

-Anh muốn ở bên em, thật đó.

Trên gương mặt anh thoáng hiện chút hoang mang, nhưng biến mất ngay lập tức.

-Anh của anh cũng nói, chúng ta có thể ở bên nhau.

Lục Yểu rung mình run sợ. Vấn đề Lạc Thường bắt đầu trở nên khác lạ, thật sự không được tính là một vấn đề.

-Em... vẫn khỏe.

Anh trở nên vụng về.

-Anh rất nhớ em.

Hồng Tụ từng nói, hương vị của những người yêu nhau trong lúc say rượu này, là nguy hiểm nhất.

-Em cũng rất nhớ anh.

Cô lại gần bên anh, hôn lên môi anh. Khi vừa chạm vào nhau, mới biết mình lại mất tinh thần như thế.

Không biết làm bạn cùng anh cả đời, có trả lại đủ ân tình của anh hay không?

8. Chương 8: Whiskey

Tình yêu này, có lẽ nhất định phải ủ lâu năm trong thùng gỗ, mới có thể đóng chai...

.

Quyển luyện đêm hôm đó, như những giọt nước của hoa mẫu đơn, nhập vào linh hồn.

Lục Yểu mở to mắt, dừng ánh mắt nơi cái mũi thẳng tắp của Lạc Cửu, hàng mi cong lên, còn có ít lông tơ màu trắng trên môi, hơi thở nhẹ nhàng nhưng run rẩy.

Cô cúi đầu, hôn môi anh, anh vẫn chưa tỉnh. Cô nở nụ cười, trên môi anh có mùi hoa mẫu đơn thơm ngát, Nháy mắt, cô nhớ lại chàng thư sinh Phạm Quân Dật ngàn năm trước, nhớ tới Lạc Thường bây giờ, nhớ tới người đàn ông từng làm cô nảy mầm tình yêu.

Họ cùng lắm cũng chỉ là khách qua đường trong cuộc đời cô, một trò chơi. Có đôi khi cô cảm thấy, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều là ảo tưởng mà cô tự cho là đúng, mà trong thế giới thật, thứ gì cô cũng không nắm bắt được gì cũng không có.

Nhưng Lạc Cửu thì khác. Tên gốc này, lại chân thật đến thế. Vì anh gốc, nên khiến người khác rung động. Nhưng anh cũng không hẳn là gốc, anh chỉ gốc trong lòng cô thôi. Anh chính là hạt trong quả đậu, là xương trong thịt của cô.

Lục Yểu không muốn làm phiền anh ngủ, lẳng lặng đứng dậy đi ra cửa, khẽ khép cánh cửa lại.

Hồng Tụ đứng lặng ở ngoài cửa, lạnh lùng nhìn cô.

-Là hấn sao?

Lục Yếu cũng không muốn lộ ra dáng vẻ vui mừng khiến Hồng Tụ mất hứng, nhưng khóe môi không chịu không chế, hơi hơi cong lên.

-Là anh.

Hồng Tụ nhìn cô thật kỹ, lại thở dài rất sâu.

-Ta thấy tình hình hấn cũng không quá nghiêm trọng. Người đem chút tu hành ngàn năm chia cho hấn một ít, hấn liền có thể suy nghĩ như người bình thường.

-Ta không muốn!

Đuôi lông mày Lục Yếu mang nét cười, cười như nụ hoa mùa xuân.

Hồng Tụ ngạc nhiên:

-Ta vừa nghĩ đến ngươi, vừa nghĩ đến hấn.

-Ta vừa ý với anh, vô cùng vừa ý. Vì thế ta không cần anh giống người thường, giờ anh như vậy cũng tốt.

-Người đời nịnh hót, hấn ta ở cái dạng này, khó tránh khỏi một đời bị người ta chế nhạo cười chê.

-Ta sẽ bảo vệ anh, anh chỉ cần là chính mình là được rồi.

-Đời người phàm thường sống ngắn ngủi, mấy chục năm sau hấn ta chỉ còn là một nắm đất, chỉ còn mình người ở lại.

-Ta sẽ đi tìm anh, dù anh đầu thai kiếp khác, đời đời kiếp ở bên nhau.

-Ngươi.... không sợ mình sẽ hối hận sao?

-Ta biết mình sẽ không bao giờ hối hận.

Hồng Tụ im lặng thở dài, dường như lộ ra sự thê lương từ sâu trong xương tủy.

-Lục Yếu, từ trước ta chỉ biết ngươi luôn dứt khoát, cũng không ngờ ngươi lại là kẻ si tình đến vậy. Nói như thế, ta cũng không bằng được ngươi. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, nếu thần trí hấn như người bình thường, ngươi có dám mạo hiểm như vậy nữa không?

-Hồng Tụ tỷ, tính tình của ta ngươi biết rồi đó, một khi đã quyết định chuyện gì thì phải làm đến cuối cùng, tuyệt đối không bỏ dở. “Nếu”, cái gì “nếu”, đối với ta mà nói tất cả đều không quan trọng.

Hồng Tụ không nói gì. Cô quen Lục Yếu đã nhiều năm, dĩ nhiên có thể hiểu rõ suy nghĩ của cô ấy. Cô ấy đã yêu một người đàn ông không giống người bình thường, ngay cả chuyện quá khứ của anh, trong tương lai, giả sử nếu anh gặp chuyện, khi đã yêu nhau, chuyện đó cũng giống như tráng sĩ bị đứt cổ tay, chết rồi mới chịu dừng lại.

Trong phòng, Lạc Cửu đã tỉnh, “A”, chạm sang bên cạnh, kêu lên:

-Lục Yếu, Lục Yếu!

Lục Yếu liếc mắt nhìn Hồng Tụ, cười xinh đẹp, mở cửa, đi vào trong.

.

Sau đó ba năm, hai người họ chưa xa cách nhau một lần nào.

Khi Hồng Tụ gặp lại Lục Yếu, đã là ba năm về sau.

Lục Yếu ngồi trong tiệm đồ cổ của Hồng Tụ, vẻ mặt vui sướng, dịu dàng, mãn nguyện. Lạc Cửu đứng ở phía sau cô, gương mặt thuần khiết. bình thản.

-Giờ cô là nữ doanh nhân thành đạt trong giới kinh doanh, sao còn rảnh rỗi có thời gian đến nơi hoang vu hẻo lánh của tôi thế này? (Mình xin giải thích vì sao c này mình để Hồng Tụ xưng hô với Lục Yếu là cô – tôi mà các đoạn trước là ta – ngươi, vì giờ Hồng Tụ đang đứng nói chuyện với Lục Yếu trước mặt Lạc Cửu

nên dùng ngôn từ hiện đại cho phù hợp, còn kia chỉ có hai người họ đều là yêu tinh ngàn năm nói chuyện với nhau nên vẫn dùng cách nói chuyện từ xưa)

Lạc Thường vốn là một nhân tài khoa học, Lạc Cửu lại không quen giao tiếp, xã giao, nay gánh nặng của Tập đoàn sản xuất rượu Lạc thị đều gánh hết lên vai Lạc Yếu.

Lạc Yếu cười nói:

-Cái gì mà nữ doanh nhân thành đạt giới kinh doanh, không phải là bôn ba vì cuộc sống sao? Chẳng lẽ tôi không thể tới đây gặp cô à?

Thấy Hồng Tụ nhìn chằm chằm Lạc Cửu, lại nói tiếp:

-Không được nhìn anh ấy, anh ấy chỉ đưa tôi tới đây thôi, ngày mai đã phải đi công tác tới Australia để nghiên cứu cách sản xuất rượu rồi.

Hồng Tụ nói:

-Sao cô không đi với anh ấy?

-Tất nhiên là anh ấy có thư ký, trợ lý, trưởng phòng, quản lý đi cùng rồi, tôi cần gì phải mặt dạn mày dày đi theo cơ chứ.

Lạc Yếu nửa cười nửa không liếc nhìn Lạc Cửu, gương mặt Lạc Cửu sụp xuống ngay lập tức.

-Lạc Yếu....

Lạc Cửu muốn kéo cô đi, lại bị Lạc Yếu trừng mắt liếc một cái, lập tức không dám động đậy.

Hồng Tụ bật cười:

-Cô vừa mới ăn dấm đó hả?

Lạc Cửu gật gật đầu:

-Là A Linh.

Lạc Yếu đỏ mắt:

-Ai ghen với cô ấy? Cô ấy là củ hành củ tỏi hay sao mà muốn ăn dấm chua?

Lạc Cửu tủi thân, ầm ỨC CÚI ĐẦU.

Lạc Yếu lật ngược tình thế, xem thường:

-Hơn nữa ngày nào anh với cô ấy cũng ở cạnh nhau, hứng thú cũng chẳng có nữa là.

Cuối cùng thì Hồng Tụ cũng không nhịn được mà cười to, vừa cười vừa mắNG:

-Mau đi, mau đi khỏi đây ngay, hứng thú vui vẻ của vợ chồng hai người đừng để tôi lấy ra làm ống bơm hơi, làm bàn đạp bây giờ đây.

Rốt cuộc cũng chỉ có lại hai cô gái ở lại, Hồng Tụ hỏi Lạc Yếu:

-Mấy năm nay, người đã thấy đủ chưa?

Lạc Yếu đáp:

-Có đôi lúc mệt mỏi. Về tổng thể coi như cũng ổn.

-Nói thử xem nào?

-Cuối cùng thì chuyện tình yêu cũng không phải của riêng hai người. Bố mẹ anh ấy cũng không ở đây, chỉ còn mỗi một người anh trai, người thân trong gia đình và bạn bè thân thiết đều rất nhiều, sao không xã giao cho được. Lạc Thường cũng coi như biết chuyện, cũng yêu thương em trai mình, có điều mỗi ngày lễ Tết thấy ta, cũng không khỏi cảm thấy khó xử, còn Cửu, thì lại khác. Anh ấy không thân với những người họ hàng trong nhà, nhưng những người thân kẻ thích của anh ấy lại vì chút tiền tài, ngấm ngấm mưu tính,

nói anh là thằng ngốc, là kẻ điên, có một hôm thừa dịp ta không có ở đó, suýt chút nữa thì tổng anh vào viện tâm thần.

Hồng Tụ kinh ngạc, Lục Yếu cười, tiếp tục nói:

-Họ còn nói ta là kẻ lừa đảo, kẻ gây tai họa, nghĩ ta cũng tham lam tài sản nhà họ, nếu không sao có thể cam tâm tình nguyện nương tựa vào một thằng ngốc.

Trong mắt Hồng Tụ hiện lên chút xót thương.

-Người cũng không cần thương hại ta, người còn nhớ đạo sĩ năm Hiển Khánh(1) không, nói cái mà ta đang chờ đợi bao lâu nay cũng chỉ là lòng người? Giờ cuối cùng ta cũng đã hiểu ra rồi.

-Người hiểu được gì?

Ánh mắt Lục Yếu nhìn xuyên qua tủ bày đồ bụi bặm, dừng ánh mắt ở một bức tượng trông giống Chu Du(2).

-Giống như ta đã chờ, sống cũng rất lâu rồi, một mình hành tẩu trên thế gian, chưa bao giờ cần cố gắng hay vùng vẫy sao? Nay vì anh, ta lại vất vả, dốc sức làm việc, đối phó với người đời, tranh cướp chút ít lợi lộc mà trong lòng bản thân rõ ràng cảm thấy vô cùng chướng mắt. Đây có lẽ mới là hoàn toàn bước vào cuộc đời.

-Người không hối hận?

-Hối hận thì chưa nói tới, nhưng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Bước vào đời đã lâu, ta gần như quên mất bản thân mình vốn là một yêu tinh, chỉ cần có sương sớm, có ánh mặt trời là có thể sống được.

-Vậy người có muốn quay đầu lại không?

Lục Yếu cười nhưng không nói, sau một lúc lâu mới nghiêng đầu, nói:

-Chỉ cần có anh, ta thấy mình như vậy rất đáng giá.

.

Ngày thứ hai, Lục Yếu tiễn Lạc Cửu ra sân bay.

-Anh nhớ phải mặc thêm áo. Bây giờ ở Australia đang là mùa đông, nóng lạnh thay đổi thất thường, rất dễ bị bệnh.

Lục Yếu cẩn thận liên miên, giống như một bà mẹ đang dặn dò con trai. Cô quay đầu nói với trợ lý của Lạc Cửu:

-Mỗi ngày đều phải gọi điện thoại báo cáo, nhất định phải đúng giờ.

Hồng Tụ cười cô;

-Cô lo lắng như vậy, vậy cô cũng đi cùng luôn đi.

Lục Yếu nói:

-Cô thấy tôi khẩn trương như vậy, vậy cũng biết rõ tôi thật sự rất quý trọng thời gian của mình.

Lạc Cửu mặc âu phục màu xám làm thủ công trông rất đẹp, khoác áo khoác lông dê, cổ tay áo thêu hình chuột lang nhỏ. Kiểu vuốt tóc rối khiến anh càng thêm đẹp trai, phong độ hơn người. Anh vẫn yên lặng, ánh mắt trong veo nhìn Lục Yếu.

-Chủ tịch lên máy bay đi ạ.

Trợ lý đứng ở bên cạnh nói.

Lạc Cửu cúi đầu xuống, đột nhiên cầm tay Lục Yếu.

-Anh không muốn đi....

Lục Yếu kinh ngạc:

-Sao lại thế?

Chủ sở hữu bộ sưu tập rượu ngon trên thế giới đang ở Australia chờ anh đến thưởng thức và đánh giá, anh đã chờ cơ hội này không phải một hay hai năm.

-Xa em, anh cảm thấy lòng mình rất hoảng sợ.

Lạc Cửu thành thật nói.

-Anh lo ỉn ỉn ấy, lo cho em làm gì?

Lục Yếu cười nói.

Lạc Cửu không trả lời ngay. Anh còn lo nghĩ, nói:

-Anh nghĩ, thế giới này lớn như vậy, hai người chúng ta ở trong đó lại nhỏ bé đến thế, nếu chẳng may xa rời thì dễ dàng bị chia cắt, lạc mất nhau. Anh tự biết bản thân mình không thông minh, đến lúc đó, anh biết tìm em ở đâu?

Mắt Lục Yếu đỏ lên, cô không ngờ Lạc Cửu có thể nói được những lời giàu triết lý như vậy. Cô dịu dàng vuốt hai má anh:

Lạc Cửu mỉm cười, cúi người xuống hôn cô, quay người đi về phía lối đi dành cho hành khách.

Sau này, Lục Yếu mới hiểu rõ, lúc này cô không được coi là một con người thật sự, vì cô chưa bao giờ nhắm nháp hương vị của niềm đau.

Đêm đó, tin tức buổi tối đưa tin: Chuyến bay từ Tây An tới Sydney vào lúc chín giờ tối đã bị rơi xuống vùng núi ở Malaysia, máy bay bị vỡ nát, nguyên nhân không rõ, toàn bộ hành khách và phi hành đoàn đều tử nạn.

9. Chương 9: End

Nhưng giữ lại hương vị của Diệp Thanh, thì có thể.

.

Trong lúc ngủ mơ, ngực bỗng đau như dao cắt. Lục Yếu sợ hãi kêu lên một tiếng, đột nhiên ngồi bật dậy, cả người đầm đìa mồ hôi.

Trong nháy mắt, cô vẫn mơ hồ có cảm giác: Lạc Cửu còn sống, dường như sau đó anh sẽ đi ra từ trong toilet, mặc áo ngủ chuột lang, mơ mơ màng màng chui vào chăn nằm bên cạnh cô.

Ánh đèn mờ nhạt, TV vẫn còn đang bật, trong TV đang chiếu cảnh xác máy bay, hình phóng viên mặc áo mưa nylon màu đỏ run rẩy thông báo công tác cứu nạn đã qua bảy mươi hai tiếng.

Bốn mươi tám tiếng, bảy mươi hai tiếng, vậy thì có gì khác nhau. Ngày hôm qua bên Malaysia đã điện thoại sang đây, nói rằng đã tìm được thi thể của Lạc Cửu.

Tập đoàn Lạc thị đang mời ban giám đốc họp khẩn cấp, Lạc Thường từ thành phố Z tới thẳng Kuala Lumpur giải quyết hậu sự.

Còn cô thì có quan hệ gì? Từ lâu cô đã không còn ở lại nhà họ Lạc nữa.

Ở Tây An trời đang mưa, mưa phùn hai ngày liền, đến hôm nay, chẳng những không tạnh, ngược lại mưa to. Thời tiết như vậy, vốn không làm thành phố trở nên cũ kỹ.

Di động vang lên, Lục Yếu liếc nhìn, là ông Đỗ, hơn nửa là muốn chia buồn. Mấy ngày qua, cô nhận được rất nhiều cuộc điện thoại như vậy, trong số đó hầu hết đều là của những người đang hợp tác làm ăn với họ, nhưng giờ cô không muốn nghe.

Lục Yếu vẫn nhận điện thoại.

Giọng nói đầy buồn rầu của ông Đỗ vang lên từ đầu dây bên kia:

-Lục Lục, đừng quá khó khăn, em còn có tôi....

Bên ngoài có người gõ cửa.

-Phục vụ phòng đây ạ.

Lục Yếu không lên tiếng. Cô nghĩ, nếu cô không nói, đối phương sẽ tự động bỏ đi.

Đúng là như vậy, ngoài cửa yên lặng trong chốc lát, tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Lục Yếu khẽ thở ra một hơi.

Nếu cô là con người, cô có đủ bản lĩnh để đối mặt với việc như vậy? Con người thật sự là một sinh vật kỳ lạ, sinh mệnh ngắn ngủi như vậy, nhưng lại luôn tin rằng mình còn có tương lai. Sinh mệnh của cô lâu dài như thế, nhưng mất đi Lạc Cửu, không biết tương lai của cô sẽ ở nơi đâu?

Tiếng sấm rền vang bên cửa sổ, một tia sét rạch ngang trời, chớp mắt mưa tầm tã.

Lục Yếu chấn động. Cô nhìn thấy màu đỏ hồ ly.

Đột nhiên cô nhảy xuống giường, mở cửa, chạy thẳng ra ngoài.

Mưa càng ngày càng lớn.

Hồng Tụ đang đóng cửa tiệm. Tiệm đồ cổ của cô dùng loại cánh cửa kiểu cổ, dùng từng tấm ván đặt sát vào nhau. Khi Hồng Tụ đóng từng tấm ván cửa, cô cảm thấy lòng mình yên bình, giống như tất cả đều kết thúc, không còn vướng bận gì nữa.

Đến lúc đóng tấm ván cửa cuối cùng, cô dừng lại. Có một người đứng trước cửa, mái tóc dài ướt sũng, quần áo mỏng manh, không đi giày, cả người ướt đầm.

Hồng Tụ sợ hãi kêu lên một tiếng, một tay kéo cô ấy vào trong.

-Lục Yếu, người điên rồi sao?

Lòng bàn tay Lục Yếu lạnh lẽo, trên chân còn có vết máu, người run rẩy không ngừng.

-Bà bà, bà bà....

Môi cô run run.

Hồng Tụ khóc, không đành lòng thấy cô như vậy, vội nói:

-Bà bà ở bên trong.

-Bà... bà.....

Lục Yếu ngơ ngẩn vào trong.

Người bên trong lạnh lùng hừ một tiếng.

-Ta không muốn gặp nó.

-Bà bà!

-Lúc trước ta đã cảnh cáo nó, nó lại cố tình không nghe. Nay nó tới tìm ta làm gì? Ta hiểu ý mấy người các người. Người đã chết không thể sống lại, thần tiên cũng không có cách nào hết.

Hồng Tụ im bặt. Người chết không thể sống lại, đây là lẽ trời.

Vì vậy, cô an ủi Lục Yếu:

-Suy nghĩ cũng đã ba ngày, người cũng nên hiểu rõ rồi chứ. Từ trước không phải người đã nói rồi sao, cùng lắm thì chờ kiếp sau hán đầu thai chuyển thế làm người, lại thành vợ thành chồng.

Lục Yếu nhìn cô ngơ ngàng, sau một lúc lâu, tiếng nói như ngói bể, nước mắt như ngọc vỡ.

-Ta vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng lúc đó lại không phải là anh! Trên trời dưới đất, quá khứ hay tương lai, cũng chỉ có mình anh, nhưng giờ anh đã không còn, không còn nữa rồi!

(Ý Lục Yếu là chị yêu anh, là chàng ngốc kiếp này, kiếp sau anh không còn là anh nữa!)

Mua gió bị cửa ngăn cách bên ngoài, trong phòng rất yên tĩnh. Chỉ có tiếng khóc, tiếng la hét thảm thiết, giống như xương cốt sắp từ cổ họng mà ra, khiến Hồng Tụ lạnh cả người.

Hồ tiên bà bà ở trong phòng đặt tách trà lên bàn:

-Tự tạo nghiệp chướng, tất không thể sống.

Lục Yếu chậm rãi quỳ xuống. Tiếng kêu của cô dần dần trở nên khàn khàn, không biết là kêu lên để bà bà nghe, hay là kêu để mình nghe. Hồng Tụ cũng không biết mình nên khuyên thế nào, chỉ đành trơ mắt nhìn cô khóc khô nước mắt.

Mãi một lúc lâu sau, bà bà mới thản nhiên nói:

-Nay người đã hối hận rồi sao? Nếu lúc trước nghe lời ta, lấy pháp lực báo ân thì sao bây giờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Lục Yếu chua chát:

-Nếu? Nếu con nghe người thì sao có ba năm này được. Nếu có chữ “nếu”, vậy nếu kiếp này con không gặp anh ấy, nếu kiếp trước con không gặp chàng, vậy thì tốt hơn bao nhiêu không?

Mặt càng thêm tái nhợt, cười đau thương.

-Không, không thể, con không nỡ.

Hồng Tụ cũng thở dài:

-Làm gì có nhiều “nếu” như vậy.

Một câu này, không biết làm sao lại khiến Lục Yếu dờ dẫm tới ngả

-Người vừa mới nói gì?

Hồng Tụ cũng ngây người:

-Ta nói, sao lại nhiều “nếu” như vậy.

-Có! Tất nhiên là có!

Lục Yếu mừng rỡ như điên. Sao cô có thể quên mất chuyện đó được? Mặc dù không thể cải tử hoàn sinh, nhưng đã có vũ khí lợi hại trong tay.

Đó là phép thuật vượt qua thời gian.

Có khi sẽ quyết định được thời khắc sinh tử chỉ trong một thoáng. Nghĩ mình phải thay đổi trong lúc đó thật nhanh, Lục Yếu đã quyết định rồi. Cô xoay người lại, cung kính lạy hồ tiên bà bà và Hồng Tụ một lạy.

-Ân tình của bà bà và Hồng Tụ tỷ, Lục Yếu chỉ có thể đợi vạn vật luân hồi, sau khi vật đổi sao dời, mới có thể báo đáp.

Hồng Tụ kinh hãi:

-Lục Yếu, người muốn làm gì?

Tay muốn nắm lấy ống tay áo của Lục Yếu, nhưng không bắt kịp, đang định túm lấy thì người đã biến mất.

-Bà bà!

-Để nó đi thôi.

Bà bà hít sâu một hơi, dường như trong nháy mắt trở nên già nua rất nhiều.

Hồng Tụ không hiểu gì cả.

-Tộc Hoa yêu của các nàng có một phép thuật tổ truyền, đó là phép đảo ngược thời gian, phép đó vốn được dùng để theo kịp thời kỳ ra hoa.

-Vậy, nàng ấy có thể trở lại ba ngày trước, cứu mạng Lạc Cửu?

-Không sai. Nhưng phép thuật ấy chính là phép thuật mà tộc trưởng sáng tạo ra để cứu vớt sự tồn vong của bộ tộc, khi đã sử dụng phép đó, người làm phép tự nhiên sẽ hồn bay phách tán.

“...” Hồng Tụ rùng mình một cái.

-Ta đuổi theo gọi Lục Yếu quay về.

-Không cần. Những gì mà nó đã quyết định, có thể thấy nó tình nguyện gánh vác hậu quả.

Hồng Tụ giật mình.

Bà bà đứng dậy, nhìn ánh chớp ngoài cửa sổ.

-Quy luật của nhân gian, cuối cùng cũng là tàn nhẫn. Sinh mệnh dài lâu như vậy chẳng phải càng khiến người ta sợ hãi? Có kết quả như nàng, có vẻ tốt hơn.

.

Lục Yếu chạy nhanh tới sân bay, đúng thời điểm.

Cô nghe thấy tiếng nói của Lạc Cửu.

“Anh nghĩ, thế giới này lớn như vậy, hai người chúng ta ở trong đó lại nhỏ bé đến thế, nếu chẳng may xa rời thì dễ dàng chia cắt, lạc mất nhau. Anh tự biết bản thân mình không thông minh, đến lúc đó, anh biết tìm em ở đâu?”

Sau đó, cô lại nghe thấy giọng nói của mình.

“Không sao cả, em rất thông minh, em sẽ đi tìm anh.”

Nước mắt, chảy xuống không hề trước báo trước.

Cô cuống quýt lau nước mắt, biết thời gian của mình không còn được bao lâu.

-A Cửu, anh đợi một chút!

Cô chạy tới nắm chặt tay anh từ phía sau. Bàn tay rộng, ấm áp, nắm tay lại quen thuộc đến vậy.

Lạc Cửu quay đầu, đã thấy cô đứng ngay sau anh, hơi kinh ngạc. Hai người cùng nhìn về phía sau, lúc ban đầu vẫn còn trống không, Lục Yếu đã dần dần mờ đi.

Quả nhiên, thời gian không còn nhiều nữa.

Giọng Lục Yếu bình tĩnh:

-A Cửu, anh hãy nghe em nói.

Lạc Cửu mỉm cười:

-Em nói đi.

Lục Yếu nghiêm trọng:

-Em muốn anh hứa với em, không lên máy bay này, không đi Australia. Không, vĩnh viễn không đi máy bay, vĩnh viễn không tới Australia.

Lạc Cửu nhú nhú mày, bật cười.

-Được, anh hứa với em.

Lục Yếu chỉ cảm giác, như có ai đó móc trái tim của cô ra khỏi lồng ngực.

Cô không quan tâm tới những ánh mắt xung quanh, cầm tay anh, đi khắp khiêng hôn lên môi anh. Đạo hạnh tu hành ngàn năm của cô không ngừng chảy cuộn từ cô sang lòng bàn tay của anh. Cô biết, chỉ trong một giây ngắn ngủi này, cô đã có được sự vĩnh hằng mà mình muốn.

Người Lạc Cửu trở nên nóng hầm hập, cảm giác trên môi dần dần lạnh như băng, cuối cùng tới hư vô.

Trước mắt anh tối sầm, bỗng ngã xuống đất.

Đám đông rối loạn cả lên, nhưng cô gái mặc bộ đồ màu xanh, đã không còn thấy đâu nữa.

Cứ như vậy, trả linh hồn thuần khiết trở lại bên anh, trả lại anh sự si mê, trả cho anh gia nghiệp cả đời thành công, vợ chồng đầm ấm, con cháu đầy nhà.

.

Nhân gian vẫn như cũ, ba năm lại trôi qua.

Vẫn là một buổi sáng không khác gì ngày xưa, ồn ào, dơ bẩn, lộn xộn.

Lạc Thường đỗ xe ba lần mới được ngồi yên, tâm trạng hơi bức bối. Gara độc quyền của Tập đoàn Lạc thị đang sửa chữa lại, anh không thể không đỗ xe ở bãi đỗ tòa nhà đối diện.

Ai mà biết, bức bối này có lẽ không phải vì lý do cón con vì chỗ đỗ xe, mà là vì buổi gặp mặt ngày hôm qua. Gần đây anh cả Lạc Thường như đổi sang nghề làm ông mai mối, vô cùng vui mừng, sắp xếp đủ kiểu đủ loại gặp mặt cho anh.

Năm nay tuổi anh cũng không còn nhỏ nữa, hơn ba mươi năm trong đời, đa số đều sống trong cảnh là một kẻ ngốc, nhưng dù sao anh cũng đã tỉnh lại. Lạc Thường nói, chỉ cần chỉ số thông minh bình thường, lại là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc thị, giá thị trường của anh có thể nói là “vô cùng tốt”.

Có lẽ anh cả đứng.

Khi đi qua đường lớn, cô gái mặc bộ đồ màu đỏ đứng ở vỉa hè bên kia đường đã thu hút tầm mắt Lạc Cửu.

Màu đỏ ấy không phải màu đỏ của rượu, cũng không phải màu đỏ của quả lựu, mà là màu đỏ ở khắp Trung Quốc. Thật ra anh không nhìn thấy rõ mặt mũi cô, anh chỉ nhìn rõ, trong tay cô đang bẻ một chậu hoa mẫu đơn, hoa mẫu đơn màu xanh lá, tươi tắn xanh mát.

Anh khó hiểu, đang định chạy qua, muốn nói câu gì đó với cô ấy, nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã biến mất không còn tăm hơi.

Trong lòng anh thấy có chút tiếc nuối, cũng chỉ có thể coi như các buổi sáng khác, đi qua cửa kính tự động, vào thang máy, lên văn phòng ở tầng cao nhất.

Trợ lý Chu Nhĩ mới nhậm chức đón chào, báo cáo hành trình ngày hôm nay. Có việc anh nghe lọt tai, có việc anh không để ý. Nhưng không sao, nhân viên cấp dưới sẽ thay anh sắp xếp thỏa đáng.

Phút chót, Chu Nhĩ đóng laptop lại:

-Cuối cùng còn một việc. Ông Đỗ của Vạn An đã qua đời ở Australia, lễ tang cũng được tổ chức ở Australia, thời gian là ngày kia. Có cần đặt vé máy bay giúp anh tới đó không ạ?

Lạc Cửu có chút mất hứng

-Tôi không đi máy bay, cũng không đi Australia, cô không biết sao?

Chu Nhĩ hơi hoảng hốt:

-Xin lỗi anh Lạc, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý.

Lạc Cửu vào trong văn phòng, cảm thấy hơi hối hận. Anh vẫn không ở cùng các cô gái, đại khái là lại làm mất lòng cô gái mới tới nhậm chức trợ lý.

Lạc Thường nói, anh có thể giống như người bình thường, có thể giao tiếp với người khác, đây là một kỳ tích.

Mọi người nói, ba năm trước đây, ở bên cạnh anh có một cô gái, xinh đẹp, thông minh, thậm chí còn thay anh xử lý toàn bộ gia nghiệp. Nhưng ba năm trước, vào đúng ngày anh sốt cao, cô liền biến mất, không xuất hiện nữa.

Có lẽ đúng theo lời của một số người, cô gái đó vì tiền mà đến, cùng vì tiền mà bỏ đi.

Đều không quan trọng, dù sao anh cũng không còn nhớ gì.

Anh ngồi xuống ghế sofa bằng da, mở tờ báo mới ngày hôm nay. Tin đầu tiên nhìn thấy là tin báo tang của Đỗ Chấn Bang, Chủ tịch Vạn An.

Cả đời Đỗ Chấn Bang oai phong rung chuyển trời đất, bất kể là thương trường hay tình trường đều trải qua trăm trận, luôn luôn có chừng mực, là truyền kỳ trong giới kinh doanh tại thành phố Z. Chuyện sau hậu sự của ông như phân chia gia sản, quyền phân phối kinh doanh đều được sắp xếp phù hợp, con trai con gái đều kính cẩn làm theo, không một nhà giàu nào có thể làm được như vậy.

Dường như ông chỉ còn một điều tiếc nuối duy nhất.

Nghe nói là vì một cô gái họ Lục.

Cô là cô gái mà Đỗ Chấn Bang đặt tình cảm chân thành suốt đời, nhưng cuối cùng lại không thể có được. Trước khi chết, Đỗ Chấn Bang có lập di chúc, nếu cô gái xuất hiện ở tang lễ của ông, ông sẽ chia một nửa gia sản của mình cho cô.

Báo chí thành phố Z được một phen vừa xào vừa rán, trang báo lớn tí tiết gần hết mức có thể “Mô Ngư Nhi”.

.

“Hận thế gian tình là gì, mà cứ mãi hẹn thề sống chết.

Trời nam đất bắc hai đôi ngả, mỗi cánh quay về thuở hàn vi.

Lúc vui sướng thú, hay ly biệt khổ. Cũng chỉ vì tình nữ nhi.

Một lời nói ra. Xa xăm như mây cao ngàn dặm.

Ngàn non hoàng hôn phủ, bóng lẻ bước về đâu.”

.

“Sông Phần đầy. Vẩn vẳng lặng như tiếng tiêu trống năm nào.

Vẩn mịt mù khói sương như ngày xưa bình Sở.

‘Chiêu hồn’ Sở đó, có còn kịp, ‘Sơn quy’ khóc than dưới gió mưa.

Trời ganh ghét. Không thể tưởng, oanh oanh yến yến cũng hóa thành tro bụi.

Ngàn năm vạn kiếp. Đợi chờ khách thơ, cuồng ca uống quá, thăm lại gò nhận xưa.”(1)

.

Lạc Cửu bỏ tờ báo qua một bên, mỉm cười.

Không biết bắt đầu từ đâu, bên cửa sổ bỗng xuất hiện một chậu hoa mẫu đơn. Hoa mẫu đơn màu xanh lá, tươi tắn xanh mát, dưới ánh mặt trời, đóa hoa từ từ hé nở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mau-don-si-phong-huong-tuy-tuu>